

WŁADYSŁAW SYROKOMLA

Gawędy

WŁADYSŁAW SYROKOMLA

Gawędy

Litwinom

Dedykacja *Gawęd gminnych*

O bracia moi znad Wilii, znad Niemna!
Gdy wam swojacka gawędka przyjemna,
Zasiądźcie w kółko — a ja wam pogwarzę;
Stukniemy w czarki, rozweselim twarze,
A może prawda wynurzy się na dzień,
Albo się chwilka smutkowi wykradnie.
Ja czasem wierszyk skleciwszy naprędce,
Lubię się wylać¹ w niewinnej gawędce,
A wy niekiedy serdecznie i czule
Dajecie ucho sielskiemu gadule;
Będziem wzajemnie radzi — tak mi właśnie!
Niechże kto teraz drzwi na klucz zatrząśnie,
Aby snadź² jaki panek, czy półpanek,
Nie przyszedł wyśmiać naszych pogadank.
U nas, wiadomo, domowa czeladka,
Wiersz od siekiery, robota niegładka,
A słuchacz patrząc w serce gospodarza,
Wdzięczny z przyjęcia czém Pan Bóg obdarza.

Łatwiej to z wami wywinąć się księdze,
Bracia w kapocie i bracia w siermiędze!
Gmin nieuczony łatwiej się pozwoli
Podkraść, wysłuchać: czy mu serce boli,
Czy własna wina, czy Boża niełaska,
Czy błoga radość po sercu pogłaska;
Oblicze gminu błędnie, to się płoni,
Pierś przeźroczysta — widno jak na dłoni;
Na sercu grają uczucia otwarte!
Łatwoż je schwycić i przenieść na kartę: —
A potem w kółku tych samych słuchaczy,
Któż niedołącznej piosnce nie przebaczy?
Kto zechce śpiewek³ nicować dziadowski,
Z myśli do myśli, ze zgłoski do zgłoski?
Z jaśnemi pany nie tak idzie składnie;
Któż ich oblicza, ich serca odgadnie?
Jak dla nich śpiewać? kiedy mają narów⁴,
Że za swój pieniądź chcą dobrych towarów;
Dla nich się książki w pozłocistych szatach,

Lud, Książka, Słowo

¹wylać się — wypowiedzieć (szeroko), wynurzyć, zwierzyć. [przypis edytorski]

²snadź (daw.) — przecież. [przypis edytorski]

³śpiewek — dziś r.ż.: śpiewka. [przypis edytorski]

⁴narów — nawyk (szczególnie zły, wypaczony). [przypis edytorski]

Robią w Paryżu w najpiérwszych warstatach⁵
Gdzież nam dościgać? nierówna gonitwa,
Co insza Paryż, a co insza Litwa, —
Kogo zamorskie pachnidło przynęci,
Cóż mu aromat naszych sianozęci?
Po śpiewie oper jak nudną są rzeczą
Ranne skowronki, co na Litwie skrzeczą!
Nie żal mi serca i nie żal mi głowy,
Dla ciebie śpiewam gminu⁶ szaraczkowy⁷!
— O tobie śpiewam i z tobą zespołę
Nadzieje, radość i smutki, i bole;
Twojém powietrzem orzeźwię oblicze,
Od twoich ptasząt wyrazu pożyczę;
Niech się myśl moja spod serca wygwarzy,
Nutą żniwiarską, w takt brzęku kosarzy, —
Gdzie chata słomą lub dranią pokryta,
Serdeczny Litwin niech piosnkę przeczyta,
A gdy swojaka dopatrzy się we mnie,
Zgrzeszyłbym mówiąc, żem śpiewał daremnie.

Pocztylion

GAWĘDA GMINNA

— Tu piją i gwarzą, ty jeden w téj wrzawie,
Wyglądasz jak jeniec w niewoli; —
Weź czarkę, weź lulkę, siądź tutaj na ławie,
I powiedz, co tobie tak boli⁸?

Ni dzwonek, ni trąbka, ni kraśne⁹ dziewczęta,
Nie mogą rozerwać twój nudy¹⁰;
Dwa lata tu żyjesz, a nikt nie pamięta
Ażebyś był wesół jak wprzódy.

— O! bo też mi gorzko, bo smutno mi wszędzie,
Nie miło na świecie, nie miło;
Daj czarkę! przy czarce odważniój mi będzie, —
Posłuchaj co mi się zdarzyło:

Gdym przystał na pocztę, zbyt jeszcze był¹¹ młody,
Lecz dusza dość miała swój mocy;
Nie znało się wprawdzie wygody, swobody,
Nie było ni święta, ni nocy.

Od ranka do zmroku, od zmroku do ranka,
Wozilem pakiety i pany, —
Dostałem złotówkę; o! wtedy hulanka,
Wesoły i syt, i pijany!

⁵warstat (gw.) — dziś: warsztat. [przypis edytorski]

⁶dla ciebie (...) gminu — dziś z popr. formą W.: dla ciebie gminie. [przypis edytorski]

⁷gmin szaraczkowy — szlachta szaraczkowa, uboga, zaściankowa szlachta (nosząca żupany szare, domowej roboty a nie karmazynowe, jak zamożne ziemiaństwo). [przypis edytorski]

⁸co tobie (...) boli (reg.) — co cię boli; co ci dolega. [przypis edytorski]

⁹kraśny — piękny. [przypis edytorski]

¹⁰nuda — tu: znużenie, niechęć do rozrywek, melancholia. [przypis edytorski]

¹¹jeszczem był — konstrukcja z ruchomą końcówką czasownika: jeszcze byłem. [przypis edytorski]

Zwodziłem dziewczęta, skarbiłem przyjaciół,
Z pisarzem jak z równym i kwita;
I konie mię znały, jak gwizdnął, jak zaciął, —
Rwą moje siwaki z kopyta.

Wesoło wieść pocztę! zatrąbię na moście:
Tu kogoś się spędzi, tam spotka,
Tu wiozę panicza, tu młode imościę,
O! wtedy pewniutka dwuzłótka!

Lecz serce me jednę oddałem dziewczynie, —
Mieszkała w wioseczce o milę.
Bywało wracając nigdy się nie minie,
Choć krótką przepędzę z nią chwilę.

Raz woła mię pisarz, w północnej coś porze,
Budzę się natychmiast, przychodzę, —
A była to zima, mróz tęgi na dworze,
Zawieja, sumioty¹² na drodze.

«Powiesz sztafetę!» — «Oj lichu przywiodło!» —
Tak sobie odchodząc mruczałem.
Za pakiet, za trąbkę, za konia, za siodło,
I w moment puściłem się cwałem. —

A tutaj wiatr świszczę, śnieg kręci i ciemno,
A przytém okrutne bezdroże;
Dwa słupy wiorstowe mignęły przede mną,
Podjeżdżam pod trzeci — o Boże!

Pokusa, Ofiara, Trup,
Miłosierdzie

Wśród wichru poświstów, głos z płaczem zmieszany,
W bok drogi gdzieś woła pomocy;
Myśl pierwsza — pomogę! ktoś pewno zbłąkany,
Brnie w śniegu i zginie wśród nocy.

Zwróciłem już konia — wtém jakby mi zda się
Któs szepnął: «a tobież co po tém?
Ej lepiej godzinkę zyskawszy na czasie,
Odwiedzić twą dziewę z powrotem¹³».

Strach serce ogarnął, zaledwiem mógł dyszeć,
Pot zamarł kroplami nad czołem;
Jam w trąbkę uderzył, by jęków nie słyszeć,
I dalej siwego zaciąłem.

Wracałem o świcie — trzy wiorsty od domu,
Strach znowu ogarnął mię skryty;
Duch zamarł, a serce szepcąc po kryjomu,
Stukało jak dzwonek rozbity.

Przy słupie koń czmychnął — zjeżyła się grzywa
Na drodze, pod płachtą powiewną,
Pod warstwą sumiotu — kobieta nieżywa,
Skostniała, bezwładna jak drewno.

¹²sumiot — zaspą; kupa śniegu nawianego (zmicionego) przez wiatr. [przypis edytorski]

¹³z powrotem — dziś: z powrotem. [przypis edytorski]

Strząsnąłem płat śniegu na białej jej szacie,
I trupa wywlokłem na drogę;
Otarłem śnieg z lica — to była... ach! bracie
Daj czarkę, dokończyć nie mogę —

Trzy gwiazdki

GAWĘDA GMINNA

I

— Obdarzcie dziada, co pod waszą chatą!
Dajcie mi chleba, o więcej nie pytam;
Bóg was nagrodi, a ja biedny za to
Z mojej książeczki rozdział wam przeczytam.
— O! toś uczony, gdy nosisz księgi,
Znaczno, żeś szlachcic, a więc nie dziwy;
Znaczno po twarzy, żeś zuch był tęgi,
Znaczno po oczach, żeś nieszczęśliwy. —
— At! litościwy człeku, kiedyś to inaczej
Było ze mną — i szczęście, i postawa hoża;
Dziś za młodość, za szczęście — ot ten kij żebraczy!
Cóż robić? chodzę z kijem, dziej się wola boża!
Myślisz, widzę, że noszę książeczki światowe?
Nie, to Ewangeliczka, słowa Chrystusowe!
W niej rozdział po rozdziale przebiegam kolejną¹⁴ —
Są mędrzy! co światowe księgi rozumieją;
Widziałem ja tych mędrców własnymi oczyma,
Świecą — jak zimny kamień, przysypany żarstwą¹⁵,
Ich księgi... mocny Boże!... ach czegoż tam nie ma? —
Cha, cha, cha, tylko prawdy ani na lekarstwo!
Nad niemi mędrzy łamią swe uczone głowy,
Nie wierząc w innych ludzi doświadczenie stare;
A chcąc wszystko wyłożyć przez rozum książkowy,
Tylko serca swe suszą, tylko tracą wiarę.
Ejże! źle im bez serca, ich oschła nauka
Sama im wykazuje swą lichotę biedną;
Czuje mędrzec ból w sercu i w głowę swą puka, —
Ej panie! głowa... serce... to nie wszystko jedno!

II

Ot ja powiem o sobie — służyłem mospanie —
W zacnym domu — tak sobie, służyłem z nałogu,
Choć była własna chatka, a w niej dzięki Bogu,
Na szlacheckie starcowi wyżywienie stanie¹⁶. —
Miałem wtedy trzech synów i sam byłem krzepki,
Bywało my we czwórce choć czarta podążym,
Najmłodszy z nich, chłopczyka już miał u kolebki,
Najstarszy — był zaścianku naszego chorążym.
Przyszła wojna ze Szwedem... krótka szlachcie rada,
Już nie siedzieć za piecem, nie pilnować pola,
Przyszła wić od hetmana — wola czy niewola,
Siadaj na koń kto szlachcic i kto szablą włada.

¹⁴koleją — tu: po kolei, kolejno. [przypis edytorski]

¹⁵żarstwa (daw.) — piasek gruboziarnisty. [przypis edytorski]

¹⁶stanie (daw.) — tu: starczy. [przypis edytorski]

Żebrak, Książka, Rozum,
Serce, Wiedza, Wiara

«Ot jedźcie synki» — rzekłem, wywiodłem za wrota
I pobłogosławiłem, — padli na kolana,
Potem siedli na konie i ruszyli kłusa,
Zapłakałem ukradkiem, żem stary sierota,
Zmówiłem pięć pacierzy do Pana Jezusa,
I poszedłem na służbę do dawnego pana. —

III

Mój pan, młodszy ode mnie, ciągle czytał księgi,
I miał głowę nabitą mądrością niemiecką,
Ale umiał szanować stare niedołęgi;
Ja mu bywało bajam, on słucha jak dziecko,
Słucha, lecz czasem mówi: «ja temu nie wierzę —
Bo w księgach nie tak stoi». — Ot dziwak uczony!
Pomawiali go ludzie, że trzymał z masony,
Lecz to fałsz, sam widziałem jak mówił pacierze. —

Dobrze mi było, dość chleba i czasu,
Niekiedy panu stare rzeczy plotę,
Czasem kufłową podzielam ochotę,
Najczęściej idę ze strzelbą do lasu.
Bywało sobie w wieczorniej godzinie,
Mówiąc koronkę usiadam na dworze;
Liczę Zdrowaśki, patrząc na zorze, —
Ni stąd ni zowąd i łza mi popłynie!

A była u mnie ta przywyczka marna
Żem trzy gwiazdeczki polubił z zapałem;
Malutkie gwiazdki, jak... makowe ziarna,
Ja tylko jeden znaleźć je umiałem,
Jam je odróżniał z innych gwiazdek grona,
Drżałem, gdy która nie dość jasno świeci.
Ponadawałem im synów imiona,
Wierząc, że one to gwiazdki mych dzieci.
Tak się to w serce wrosło, wkorzeniło;
Że gdy pochmurna albo mglista pora
I moich gwiazdek nie ujrzę z wieczora, —
Cóż mi na duszy tęskno i niemiło.

IV

Pan był tęgi myśliwy; raz — było to w maju,
Gdzie przed świtem, — z strzelbami poszliśmy do gaju
Bić cietrzewie na tokach: przybyliśmy wcześniej,
Siedliśmy w naszych budach, — wszystko było we śnie.
Czasem chruściel chrapliwy ozwał się gdzie z błota,
Czasem wietrzyk zawieje, słowik zaszczębiota. —

Tak cicho! ani szasnie — tak pięknie w tój dobie,
Żem niewolnie znak krzyża położył na sobie
I począł mówić pacierz strzelisty, głęboki,
Spuściłem kurek strzelby na pierwszym odwodzie
I czekając cietrzewi, patrzałem w obłoki,
Jak zawsze na trzy gwiazdki — te były na wschodzie.
Igrały ze mną starym, błysną, to przygasną,
To zapłyną obłokiem, to zaświecą jasno,
Czysto dziatki swawolne...

Ot razem coś mignie,
Coś jak sznurek ognisty na niebie przeleci,
Spojrzalem... dreszcz mię przeszedł... i krew w żyłach stygnie —

Spadły trzy gwiazdki moje... gwiazdki moich dzieci!...
 Począłem płakać głośno, sam nie wiedząc za czym,
 Począłem *Anioł Pański* — aż Pan krzyknął w gniewie:
 «Czego tam Janie chlipiesz? popłoszysz cietrzewie,
 Z twojej łaski zwierzyny w oczy nie obaczym!»
 «Ej Panie — powiedziałem — mnie nie do zwierzyny,
 Ot się trzy małe gwiazdy stoczyły z niebiosów»; —
 — «To i cóż?» — «Ach te gwiazdy! to były me syny!
 To gwiazdy moich synów, światełka ich losów!» —
 — «Skądże to wzięłeś?» — «Hola! wszakże mówią ludzie,
 Że każdy człek na niebie ma swą gwiazdkę własną;
 Że jój bystra zrzeniczka pogląda z daleka,
 I strzela promykami tak ciemno lub jasno,
 Jak jasna albo ciemna dola jój człowieka. —
 Że gwiazdy tych, co idą szczęśliwą koleją,
 Piękną iskrą na siném niebie płomienieją,
 Ot jak ta co pan widzisz!... co się w lewo żarzy...
 A te gwiazdy drobniutkie — to gwiazdy nędzarzy,
 Tleją... at! jak dogarek lampy na pogrzebie. —
 I mówią: że gdy człowiek snem śmiertelnym zaśnie,
 Wtenczas i gwiazda jego stoczy się po niebie.
 Błyśnie wężykiem... i zgaśnie.
 Oj dożyłem na starość! — Widziałem w téj chwili
 Jak gwiazdy moich dzieci zgasły na błękiecie,
 Ejże biedne me syny! — już mi nie wrócicie...
 Gdzieś was na cudzej ziemi wrogowie zabili!»

v

Pan począł śmiać się ze mnie: — «Ech! jesteś dziwakiem,
 Wstydz się wierzyć w te duby, co plecie prostota!
 Człek swoim, gwiazda swoim postępuje szlakiem,
 I losami ludzkimi nic się nie kłopotą. —
 Każda gwiazda na niebie, co ją wzrok doścignie,
 To planeta lub słońce, przysłonięte mgielką,
 A to co widzisz czasem — jak przeleci, mignie,
 To po prostu meteor — lub błędne światełko. —
 To fosfor albo gazy — próżno głupcy bredzą,
 Gwiazdy o twoich synach... nic a nic nie wiedzą». —
 I począł dalej mówić, tłumaczyć na nowo,
 Po mądrymu, z łacińskiego, fizykę książkową,
 Chciałem wierzyć i umysł pocieszyć stroskany,
 Lecz gdzie tam! łza jak na złość po oczach się kręci,
 Mądre słowa, to prawda — lecz jak groch do ściany,
 Nie przyłgnęły do serca, ani do pamięci.
 Smutnie kiwnąłem głową i westchnąłem z cicha,
 Wtém szast!! cietrzew przyleciał — tak blisko aż miło...
 Złożyłem się — palnąłem — ej pudło u licha!
 Oko łzami zabiegło i cel prześlepiło!... —

vi

Uplłynął miesiąc — drugi — aż oto —
 (Czyż mi téj chwili dożyć potrzeba?)
 Wyszło na prawdę, co ludzie plotą
 O upadaniu gwiazd z nieba!...
 Do pana przyszły listy z obozu,
 I on o synach wieść mi udziela,

Że raz na czatach wszyscy trzej razem
Wpadli w zasadzkę nieprzyjaciela
I poginęli kulą, żelazem, —
A poginęli jak raz w tój porze,
Kiedyśmy z rana byli na tokach,
Gdym widział gwiazdy zgasłe w obłokach,
A pan rozprawiał o meteorze!!...

VII

Ot zapłakałem, potrząsałem czołem,
Oddałem chatę moją rodzinie,
Ewangeliczkę i torbę wziąłem,
I ruszam sobie po żebraniu. —
Z wioski do wioski, z dwora do dwora,
Wędruję sobie w słotę i śpiekę,
A gdy uczuję, że umrzeć pora,
W rodzinne strony znów się powlekę.

VIII

Lecz już was nudzi, co stary gada,
Więc Ewangelię czytać wam będę;
A wy czém łaska obdarzcie dziada
I za czytanie, i za gawędę, —
Grosz na tabakę, suchar dziadowski,
Dość tego na mój zapas podróżny. —
Starzec przeczytał, dostał jałmużny,
I poszedł z Bogiem do drugiej wioski.

31 marca 1846

Dyferencja¹⁷

GAWĘDA ZAŚCIANKOWA

I

Starzy szlachta tam pod miedzą
Na naradzie ważnej siedzą,
A wokoło młodzież wrząca,
Tysiąc gniewnych słów wytrąca, —
Lud się na dwie strony dzieli,
Błyszczą ostrza karabeli.
Pan komornik z sznurem stawa¹⁸;
Woźny wznosi papier w górę,
Słowem jakaś tu rozprawa,
I *de hajda*¹⁹ — i *de jure*²⁰.
At, mospanie, któż i kiedy
Przywileje szlachty zaćmi?
To jest zatarg między braćmi
Przy podziale swojej schedy²¹.
A u szlachty takie chucie:
Że gdzie sprawa, tam i wrzawa,

Szlachcic, Obyczaje

¹⁷*dyferencja* (z łac.) — różnica, różnica zdań; tu: sprawa sporna. [przypis edytorski]

¹⁸*stawa* — dziś popr. forma 3.os.lp: staje. [przypis edytorski]

¹⁹*hajda* (z ukr.) — okrzyk popędzający, zagrzewający do ruszenia w drogę, do ataku itp. [przypis edytorski]

²⁰*de jure* (łac.) — z prawa; według prawa. [przypis edytorski]

²¹*scheda* — spadek. [przypis edytorski]

A gdzie wrzawa, tam i bitwa,
Potém kończą na statucie,
Potém kielich i modlitwa. —
Szlachcic pocziw — bo ma duszę,
A wrzaskliwy — bo szlachetny,
Urodzony — nie sławetny,
I nie straszne mu ratusze!
Process w sądzie — to nie boli,
A zabawka niezła wcale; —
Więc brat z bratem przy podziale
Zabijacko się warcholi. —

Ich się ojcu niegdyś szczęści,
Dość zostawił dla nich mienia,
Co dziś dzielą na dwie części,
Wedle Boga i sumienia. —
Dzieli słusznie jak wystarczy,
I grosiwo, i spiżarnię,
I oborę, i owczarnię,
I nabytek gospodarczy. —
Potém z obu stron namowy,
Pan komornik przez zagony
Ciągnie sznurem na dwie strony
I wydzieli dwie połowy. —

Zabił wiechę strojną w liście,
Wsunął cérkiel za popręgę²²
I zawołał zamazyście:
— «No, skończyliśmy mitręgę²³!

Waść sądowy *jenerale*²⁴,
Mości strony i starszyzna!
Niech mi teraz każdy przyzna,
Żem wydzielił doskonale. —
Ot jak z boru do sosenki
Idzie ścianką ta drożyna,
Stefanowe z prawej ręki,
A co z lewej — to Marcina,
A zaś młynek i zatoka
Służą obu jednostajnie. —
Równe schedy jak dwa oka,
Nawet pręta²⁵ nikt nie stracił,
Mierzę słusznie, nieprzedajnie,
Bo mię żaden nie zapłacił,
Nie skaptował, nie przyodziął, —
Ot i sprawa, i rozprawa!
Pytam trzykroć wedle prawa:
Czyli zgoda na mój podział?»

Stefan krzyknął: «Nie masz zgody!
Bo mi krzywda w oczy kole, —
U mnie piasek — a tu pole,
Że choć zaraz sięj ogrody!
Mórg²⁶ pod lasem... tak daleko...

²²*popręga* — pasek noszony na wierzchnim ubraniu. [przypis edytorski]

²³*mitręga* — trud. [przypis edytorski]

²⁴*jenerał* — tak zwano woźnych; [*jenerał*: dziś: *generał*; red. WL]. [przypis autorski]

²⁵*pręt* — tu: daw. miara, wynosząca 12–15 stóp, tj. ok. 4 m. [przypis edytorski]

²⁶*mórg* — morga (z niem.: *morgen*: ranek), używane spolszczenie: jutrzyna; daw. jednostka powierzchni rolnej, początkowo oznaczała obszar, jaki jeden człowiek może zorać (zasiać, skosić itd.) jednym zaprzęgiem w ciągu jednego dnia roboczego, czyli od rana do południa); na terenach daw. Rzeczypospolitej wynosiła 0,5–0,6

Co ja zrobię z tym kawalkiem?
Wezmę raczej móg nad rzeką,
I zatoka do mnie całkiem!...»

— «O!! zatoka za głęboka! —
Krzyknął Marcin — Panie bracie!
Wcześniej siatkę zapuszczacie,
Nie dam ryby ani oka!
Móg mój, Mości Dobrodzieje,
Co nad rzeczką, tam pod drogą.
Nie pytając u nikogo
Sam zaorzę i zasieję.
Bo pomiarem...»

— «Co mi pomiar?
Kto się krzywdzić mię ośmieli,
W klindze mojej karabeli,
Słusznej kary znajdzie domiar». —
— «Panie woźny!...»
— «Woźny płazem!
A mierniczy — w łeb żelazem!
Nié ma pana dla Stefana —
Zaraz wszystkich stąd wypłoszę!» —
— «Móg nad rzeką i toń rybna,
Moje!...»

— «Moje, rzecz niechybna!...»
— «Ja zasieję.»
— «A ja skoszę!» —
— «No bratuniu to za śmiało!
A czy znasz ty moją rękę?»
— «A czy znasz ty świszczypało
Moją szablę damascenkę?»
— «Za mną szlachta!»
— «Bij kto sprzyja!...»
Szlachta w dwie się strony ściska,
Walka w zabój... aż krew tryska...
Pan komornik wiechą zwija,
Woźny pozwem broni duszę,
Papier, wiecha, w zawierusze
Popękały się od kija. —
Aż skrwawiona, zapocona,
Porąbana, zadyszana,
Ta i owa padła strona,
Wypoczywać na murawie;
Jeszcze w jęku i we wrzawie
Słysząc głosy: — «To Stefana...»
— «To Marcina... móg przy drodze...»
— «Móg nad rzeką i zatoką...»
— «I okopię, i ogrodzę...»
— «Nie doczekasz! nie pozwolę,
Będę bronić moje pole,
Jak żrzenicę mego oka!»
— «Nie o pole, nie o szkodę,
Lecz tu idzie o bezprawie.»
— «A ja mówię i dowiodę,
Że na swoim rzecz postawię.»

hektara (ok. 500 m²). [przypis edytorski]

— «Ciężko skarżę upór bratni...»
— «Wara leżć mi w moją grzędę!...»
— «Krwia słuszności bronić będę,
Do kropelki, do ostatniéj!»

II

— «Cyt mi *szersznie!*²⁷ — tfu do kata! —
Huknął stary pan Ambroży. —
Taki rankor²⁸ brat na brata!
Mospanowie, to gniew Boży!
Bić się z bratem jakby z wrogiem!
Jakiem okiem, jakim czołem,
Staniesz jutro przed kościołem,
A po jutrze i przed Bogiem?
Uściśnijcie mi się szczerze,
I wypijmy pojednanie, —
Jutro spowiedź!...»
— «O mospanie!
A zatokę kto zabierze?»
— «Nie chcę morga, co pod lasem!»
— «Nie dam morga, co przy drodze!»
— «No uciszcie się z hałasem,
Ja wam całą rzecz pogodzę».
— «A to jaki śmiałek groźny,
Medyjację²⁹ swoją wnosil!?»
— «Sza panowie! — krzyknął woźny —
Pan Ambroży o głos prosi!»

Więc Ambroży siadł na miedzy,
Brzęknął czarą po butelce:
— «Bracia szlachta i koledzy,
Mościwi wielce a wielce!
Za zatokę i za pole,
Będzie zawsze wrzawa sroga,
Będą skargi i zatargi,
I processa, i swawole,
I obraza Pana Boga;
Bracia zniszczą się ze szczętem,
Przez rankory i rozpusty;
Będą dzieciom testamentem
Przekazywać process pusty;
Na braterskich karkach — szpetnie
Czynić próbę szabel hartu,
Mazać herb swój nieszlachetnie,
I oddawać duszę czartu! —

By więc zetrzeć plamę z czoła.
Zmazać karę nieochybną³⁰,
Radzę oddać do kościoła
Oba morgi i toń rybną.
Za tę skruchę Pan Bóg — jużci
Grzech dzisiejszy wam odpuści,

²⁷*szersznie* — Szlachtę zaściankową na Litwie zwano, w pogardliwym wyrazie szerszniami; ta nazwa pochodzi od barwy mundurów wojskowych Radziwiłłowskich, która była żółta z czarnym. [przypis autorski]

²⁸*rankor* — wściekłość, uraza, gniew; także neutralnie: zapal. [przypis edytorski]

²⁹*mediacja* — pośrednictwo. [przypis edytorski]

³⁰*nieochybny* — nieuchronny. [przypis edytorski]

I ofiarę przyjmie wdzięcznie
Za zgładzenie tych bezprawi, —
A ksiądz proboszcz — comiesięcznie
Za was świętą mszą odprawi. —
Bóg okryje swém ramieniem
Tarczę herbu starożytną,
Wasze domy z pokoleniem,
Pomyślnością wam zakwitną. —
No! czy zgoda?»
— «Mądra rada —
Już inaczej nie wypada;
Oba morgi niepodzielne,
I zatoka koło młyna,
Ni Stefana, ni Marcina,
Ale odtąd już — kościelne.
Niech pan woźny tu posiedzi,
I dokument spisze żywo —
Jutro idziem do spowiedzi
Z tą pobożną donatywą». —
— «A salaria³¹?»
— «To nie minie,
To proboszcza rzecz nie nasza, —
A za cięcia od pałasza,
Damyć żyta po ośminie».
— «Zgoda! — krzyknął woźny żwawie —
Teraz kielich do roboty!»
*Dictum*³², *factum*³³, i po sprawie,
Wykonano co do joty. —

III

Oto sto lat już się zaczną,
Jak braterskie kości społem
Gniją w ziemi pod kościołem,
A mogiły aniznaczno. —
Ale ród ich gęsty w Litwie,
I poczciwy, i zamożny;
Bo co miesiąc głos pobożny
W mszalnej wzmienia ich modlitwie.
A na morgach w pszennym plonie,
Pleban piękne żął owoce,
Stawił kopy na zagonie,
Łowił rybkę na zatoce...
Teraz słyszę, inne dzieje, —
Ktoś już inny morgi trzyma,
I pszeniczkę inny sieje,
I za zmarłych mszy już nie ma.
Słyszał nawet dzwonnik głuchy
Spod grobowca u parkana,
Jakieś krzyki i rozruchy —
Spór Marcina i Stefana.

5 października 1846

³¹*salaria* (z łac.) — zapłata, żołd, wynagrodzenie. [przypis edytorski]

³²*dictum* (łac.) — powiedzenie, polecenie, rozkaz. [przypis edytorski]

³³*factum* (łac.) — czyn, dzieło, postępowanie, fakt. [przypis edytorski]

O moim starym domku

GAWĘDA

Ich sehe des Dorfes Weiden,
Des Wiesenbaches Rand,
Wo ich die ersten Freuden
Den ersten Schmerz empfand³⁴.

Matisson.

I

Ej za górą, za wysoką,
Stare dęby z lewej strony —
Za dębami bawi oko,
Nadniemeński brzeg zielony. —
Z prawej strony bagno szlakiem, —
Na bagnisku wierzba wzrasta —
A na piasku, nad chrustniakiem
Szumi sośnina kolczasta.
W parkanową wjedź ulicę —
Stary domek w ziemię gnie się —
Krzywe ściany, a na strzecie
Mchem zakwitły już dranice³⁵,
Widać niebo z drugiej strony
Szczербinami między dranic —
To mój domek pochylony,
Lecz nie oddałbym go za nic.
Tu ostrokoł tuż przy ganku,
Do ogródka mego wnijscie³⁶ —
A w ogródku, gdyby³⁷ w wianku,
Bzy niewielkie, gęstoliście. —
Pod oknami mych rozwalin
Pstrzeją ziółka i kwiatuszki,
A od kwiatów idą dróżki
Do agrestu i do malin. —
Przez ostrokoł widzisz pole,
Lub jak z dala Niemen płynie,
A przy gęstym ostrokole
Ul pochyły na darninie. —
To mój ogród — wszystko moje —
Choć ubogo w nim i dziko,
Sam w nim chodzę, piszę, roję,
Kopię rydlem i motyką, —
Domek — ogród — wszystko u mnie,
Jakże rzewnie, jak wesoło!
Jak uroczo, i jak dumnie
Stąd poglądam naokoło,
Czy to patrzę po płaszczyźnie,
Czy na łąki, na ostrowy,

³⁴*Ich sehe des Dorfes Weiden, Des Wiesenbaches Rand, Wo ich die ersten Freuden Den ersten Schmerz empfand* (niem.) — Widzę wiejskie pastwiska, obrzeża Weisenbach, gdzie doznałem pierwszych radości i pierwszego bólu; tłum. WL. [przypis edytorski]

³⁵*dranice* — drewniane deseczki służące do pokrycia dachu, wykonywane ręcznie z drewna drzew iglastych. [przypis edytorski]

³⁶*wnijscie* (daw.) — wejście. [przypis edytorski]

³⁷*gdyby* — tu: jakby, niby. [przypis edytorski]

Czy się chciwe oko wśliźnie
Między ciemny bór sosnowy; —
Czy to puścić wzrok po Niemnie
Jak rybaka z jego łódką,
Jak stąd pięknie, jak przyjemnie,
Bujać okiem wokolutko!
Mój horyzont — to jak sala —
A te lasy, to ustronie,
Te rybackie chaty z dala,
To jak sprzęty w mym salonie.
A tam w górze po lazurze
Pływa sobie chmur ułomek —
O! gdy zbierze się na burzę,
Nie wytrzyma stary domek!
Już gdy burza, zawierucha,
Mało służy dach ochrończy³⁸;
Już przez pułap deszcz mi plucha,
A przez ściany wiatr się sący.

II

Stuka, puka topor w lesie,
Echo wstrząsa cisz gajową;
I mnie wieść żalowaną niesie,
Że mieć będę chatę nową.
Dach nad dawną moją chatą
Ręka cieśli w próchno zwali,
I że wkrótce, w przyszłe lato,
Będę mieszkać okazalój. —
Ach! gdy runą z tą starzyzną
Każda izba, każdy kątek,
Gdzież podzienną się³⁹ — wyslizną
Tyle wspomnień i pamiątek?
Czy bywało serce bije
Uniesieniem, smutkiem, strachem,
Mnie najlepiej, gdy się skryję,
Pod zakwitłym moim dachem.
Czy bywało radość wchodzi —
Ściany echem się odezwą,
Czy to boleść — znieść ją słodziej,
Tu i płakać było rzeźwo. —
Oto przyzba, oto ganek —
Stąd słuchamy, gdy z pobliska
Nadniemeński wychowanek,
Słowik świętą piosnkę tryska;
Czasem tęskną myśl mi poda,
Czasem rzewność tak głęboka,
Ani ujrzysz, gdy ci z oka
Łzy poleją się jak woda.
Raz... pamiętam... zachwycenie
Z rzewnym smutkiem serce burzy...
O! jak błogie i westchnienie,
Gdy je druga pierś powtórzy!
Ot mój pokój, mój różowy,
Malowany w kolor cegły, —

³⁸ochrończy — dziś: ochronny. [przypis edytorski]

³⁹podzienną się (gw.) — dziś popr.: podzięją się. [przypis edytorski]

Och! wokoło biednej głowy
 Jakież myśli tu przebiegły!
 Ot na ścianie wieniec żyta
 Pamięć żniwa i dożynek. —
 Oto sofa pyłem kryta —
 Mój po pracy wypoczynek —
 Ot mój stolik, tron potęgi,
 Tam szpargałów leżą roje —
 A to szafa — a w niej księgi —
 Zguba moja, szczęście moje!
 A nad stołem, tam, wysoko —
 Buja nitka pajęczyny.
 W nią wlepiłem moje oko,
 W lube dumań mych godziny.
 W nią patrzałem, gdyby w tęczę,
 Gdy na czole ciężar czułem
 Lub gdy myśli pasmo snułem,
 Wątłe, słabe jak pajęczce.
 Oto komin — druh wesoły,
 Tu wchodziły cygar dymy,
 Tum fajczane trząś⁴⁰ popioły,
 Tu paliłem moje rymy. —
 A ot druga izba w parze:
 Lubo⁴¹ nie ma w niej przestworu,
 Tu bywało co wieczoru,
 Chodzę sobie i coś gwarzę.
 Tu bywało, gdym znużony,
 Słodkie wczasu⁴² mam godziny,
 W uściśnieniu lubej żony,
 Lub w pieśczętach méj dzieciny.
 Tu kobierzec w kraśne⁴³ kwiaty,
 Po kanapie rozpostarte,
 Tutaj stolik do herbaty,
 A na ścianach — Bonaparte.
 O lubilem w téj izdebce,
 W gwarze gości tchnąć weselem,
 A najbardziej gdy się szepce
 Z ukochanym przyjacielem. —
 Oto pokój mój do wczasu!
 Łoże twardsze niżli⁴⁴ cegły —
 Stąd daleko od hałasu,
 Tędy moje sny przebiegły.
 Czasem w lubyh mar osnowie,
 Czasem mara myśl przelećka,
 Ot węzłowie⁴⁵ — w to węzłowie,
 Ej nie jedna ła zasiękla⁴⁶!

III

Chatko! ściany twoje stoją,
 Lecz cię wkrótce proch zagrzebie

Dom, Przemijanie

⁴⁰tum (...) trząśł — konstrukcja z ruchomą końcówką czasownika: tu trząłem. [przypis edytorski]

⁴¹lubo (daw.) — choć, chociaż. [przypis edytorski]

⁴²wczas (daw.) — odpoczynek. [przypis edytorski]

⁴³kraśny — piękny, kolorowy. [przypis edytorski]

⁴⁴niżli — dziś popr.: niż a. niżli. [przypis edytorski]

⁴⁵węzłowie — dziś: węzłowie; szczytowa część łóżka. [przypis edytorski]

⁴⁶zasiękla — dziś popr.: wsiąkla. [przypis edytorski]

Jaż przyrosłem tak do ciebie,
Ty tak wzrosłaś — w duszę moją!
Wkrótce wnijdę w nowy kątek,
Obcy sercu i pamięci —
Nic z mych wrażeń, nic z pamiątek,
Nowej strzechy nie uświęci. —
Tam przeniosę me cygaro,
I mój stolik, i węzłowie;
Łacno wznowić chatkę starą,
Lecz już duszy nie odnowię.
Szukać wrażeń już nie sposób
Zardzawiałemi oczyma;
A w tym świecie, wśród tych osób,
Już pamiątek dla mnie nie ma. —
Już widoki z okien nowe:
Niemna okiem nie pogonię,
Lasów k'sobie nie przyzowę⁴⁷,
Bo te będą w innej stronie.
I mój ogród... precz te żale!
Już minęła młodość mglista. —
Cóż po sercu? po zapale?
Trzeba żyć już jak statysta...
Było... przeszło... cóż rozpacze?
Daj waletę⁴⁸ życiu temu!...
Chwilka... chwilka... niech zapłacę,
Niechaj westchnę po staremu!

15 lutego 1847

Kradzione

PRZYPOWIEŚĆ SZLACHECKA. PODSŁUCHANO

— W ręce⁴⁹ aspana⁵⁰, Panie Jakubie,
Mówisz: *kradzione lepsze* i chcesz tego dowieść;
Ja sobie rozmaite przypowieści lubię,
Powieć aspanu przypowieść:

W samym końcu zaścianku, pilnując swój niwy,
Żył sobie szlachcic poczciwy, —
A miał syna wyrostka z wąsem wyżej nosa,
Chłopiec dobre miał serce, ale w głowie za to
Okropnie było pstrokato,
Zwyczajnie jak u młokosa.
A także mój mospanie, obok ich stodoły
Ciągnął się wygon sąsiada,
Na którym pasły się stada,
Konie, owieczki i woły.
— Czy wiecie co, tatulu (tak mówił raz młody),
Fraszki to — praca i cnota,
U nas panie poczciwość, trudy, niewygody,

⁴⁷przyzowę — dziś popr.: przyzwę. [przypis edytorski]

⁴⁸waleta — utwór poetycki o charakterze elegijnym, wyrażający żal z powodu rozstania się z bliskimi osobami, domem czy krajem rodzinnym; z łac. *vale*: pozdrowienie przy pożegnaniu (bądź zdrów, żegnaj). [przypis edytorski]

⁴⁹w ręce czyjeś — formuła ofiarowania, dedykacji, także toastu. [przypis edytorski]

⁵⁰aspan — skrócona, potoczna forma zwrotu grzecznościowego. [przypis edytorski]

A w domu wieczna hołota⁵¹;
Czy to Pan Bóg uważa⁵², że ludziska giną,
Pocziwym nie da talarka,
Dla jednego pomyślność odmierza ośminą⁵³,
Drugiemu liczy na ziarnka.
Na przykład choćby u nas: — ot idą zapusty,
A w domu ni to, ni owo,
Hola, jakby to dobrze, by na Czwartek Tłusty
Utuszyć pieczeń wołową!
— A skądże weźmiesz wołu?
— Czy to wielka sztuka,
Niby to dostać nie możem,
Chodzą woły sąsiada — po gardlisku nożem,
Niech potem sąsiad poszuka. —
— Cóż to! — zawołał ojciec — to kradzież wyraźnie,
To jakaś sztuka zbójcka;
A siódme przykazanie? a sumienie? — błaznie,
A nasza wiara szlachecka?...
— At myśleć, co się godzi, a co się nie godzi,
Za cóż my biedni i głodni?
Nas jeden wół przeżywi przez kilka tygodni,
Czy to po ludziach nie chodzi? —

Na takie argumentum ojciec mruknął z cicha:
— Cóż robić? szatan cię uczy,
Ukradnem jutro wołu — lecz pomnij do licha,
Nigdy kradzione nie tuczy!

Wieczorem stary ojciec poszedł do sąsiada,
Cichaczem kupił wołu, napił się borysza⁵⁴;
Nazajutrz bierze syna, niby się podkrada,
I z wołem... het! do zacisza.
Zaraz nożem po gardle, nieszczęsnego byka
Rozćwiartowali w stodole,
I jak słowo powiedzieć⁵⁵, już u czynszownika⁵⁶
Wołowa pieczeń na stole.
— Wiesz co teraz, mój synku? — odmierzym się w pasie,
Zjadając mięsko tak cudnie,
Będziem wiedzieć Mospanie, po niejakiem czasie,
Kto z nas utyje? kto schudnie? —
Zmierzyli się; — i każdy na swojej poprędze⁵⁷
Zaznaczył kreskę czerwoną.
— Co to gadać tatulu, schudzeni przez nędzę,
Teraz utuczym się pono⁵⁸! —
Przez całe trzy tygodnie gody⁵⁹ u szlachcica,
Co dzień przysmaczek od wołu:
Dzisiaj rura do barszczu, jutro polędwica,
Po jutrze pieczeń u stołu.

⁵¹hołota — gołota; bieda. [przypis edytorski]

⁵²uważać — tu: zwracać uwagę na coś. [przypis edytorski]

⁵³ośmina — daw. miara objętości (także: *achtel*; *korzec*), używana np. do odmierzania zboża; równa 32 garncom (1 garniec w XIX w. był równy 4 litrom). [przypis edytorski]

⁵⁴borysz — podarek pieniężny lub poczęstunek przy sprzedaży albo kupnie; także: *litkup*. [przypis edytorski]

⁵⁵jak słowo powiedzieć — szybko i łatwo. [przypis edytorski]

⁵⁶czynszownik — osoba niebędąca właścicielem, ale dzierżawiąca ziemię za czynsz. [przypis edytorski]

⁵⁷popręga — pasek noszony na wierzchnim ubraniu. [przypis edytorski]

⁵⁸pono — podobno, prawdopodobnie. [przypis edytorski]

⁵⁹gody — święto. [przypis edytorski]

A tu rozruch w zaścianku, sąsiad niby jęczy,
 Niby to szuka wołu, niby ludzi zowie,
 Syn dręczy się obawą jak duch potępieńczy,
 Już mu i jadło nie w głowie;
 Czy kto skrzypnie we wrotach — on w nocy i we dnie
 Marzy o przyjsciu sąsiada;
 W obiedzie... strach, zgryzota, co chwila poblednie,
 A ojciec smaczno zajada.
 Syn był młody i zdrowy, jak dębina krzepka;
 Ojca wiek zniszczył i znoje;
 Lecz kiedy zjedli wołu — syn wysechł jak szczepka,
 A ojciec utył we dwoje.
 — A co błaznie! (rzekł stary) pamiętaj przysłowie:
 Że *maleparta*⁶⁰ do czarta,
 Ja zakupiłem wołu, — toć mi szło na zdrowie,
 Ty kradnąc schudłeś na charta. —

*

— A cóż panie Jakubie, jak przypowieść zda się?
 — Moralna! sens na wierzchu jakby gwiazda świeci.
 — Ja umiem jeszcze lepsze — a w swobodnym czasie
 Więcej opowiem waszeci. —

12 marca 1849

Bywało!

GAWĘDA Z SAMYM SOBĄ. URYWEK

Ej oddałbym, oddał i duszę, i ciało,
 Gdyby się tak rażno jak dawniej hulało!
 Ej dawniej lubiłem, gdy bratnio i szczerze,
 Zimowym wieczorkiem gromadka się zbierze,
 I na niej uradzą z chychotem i krzykiem,
 Daleko... daleko pojechać kulikiem —
 Rząd sanek po drodze jak wicher ucieka
 I słycać gwar dzwonek z daleka, z daleka...
 A rumak, co leci nie znając zawodu,
 Gdy stuknie podkową... aż skra tryśnie z lodu,
 A droga po śniegu utarta i gładka,
 A księżyc zza chmurki patrząc z ukradka⁶¹
 Na nasze zabawy, na nasze tu życie, —
 Puszczą się kuligiem po ciemnym błękanie.
 Ja wiozę, bywało, i strzegę, i tulę
 Milutką istotę, com kochał tak czule,
 Ej słodkoż to jechać, gdy szczęście me przy mnie,
 Jest kogo utulić na wietrze, na zimnie,
 I gwarzyć, i marzyć, i prosić u Boga,
 Ażeby najdłużej przewlekła się droga.
 Wiatr ciepły nas kąpie, a zorza choć blednie,
 Od gwiazdek, od śniegu widniutko jak we dnie,
 My lecim i lecim, po górach, po błoni,

Zabawa, Młodość,
 Wspomnienia, Marzenie

⁶⁰*maleparta* — właśc. *male parta* (łac.): źle nabyte; część łac. przysłowia: *male parta male dilabuntur*, czyli: źle nabyte marnieje; pol. popularne porzekadło: *male parta do czarta*. [przypis edytorski]

⁶¹z *ukradka* — dziś: ukradkiem. [przypis edytorski]

Nasz kulig szeleszcze⁶², tępoce i dzwoni.
 A tam gdzieś w pomroce za milę, czy dalej,
 Czy w chatach wieczorne lúczywo się pali?
 Czy gwiazdka błyszcząca? czy wilk okiem mruży?
 Czy światło gościnne, cel naszej podróży?
 Małutka iskierka, to błysnie, to znika,
 Hej prosto na ogień skierować kulika!
 O coraz ognistsze zwiększają się kréski,
 To blaski od okien, to dworek litewski.
 Gospodarz nim zaśnie, nim światło zagaśnie,
 Hej żywo przed ganek zajedziem hałaśnie!
 Drużyna drużynę serdecznie spotyka,
 A gwaruż tam gwaru! bo radzi z kulika,
 A śmiechuż tam śmiechu! a szeptów do ucha!...
 Kominek przyjaźnem ogniskiem wybucha,
 Wieczera na stole, od końca do końca —
 Złocieją rzędami kielichy jak słońca...
 Wypiwszy, spożywszy z bożego cóś daru,
 Na nowo ochota do śmiechów, do gwaru,
 Pustota i figle krzyżują się wkoło,
 Po prostu, niewinnie, serdecznie, wesoło,
 U starców od ruchu orzeźwi się łono,
 Dziewicom jagody⁶³ różami zapłoną,
 Ich oczki strzelają niewinnie, lecz śmiało,
 A młodzież, och młodzież! — już serce stopniało.
 Ej słodkoż to słodko, oblawszy się potem,
 Na wiązce murogu⁶⁴ zasypiać pokotem⁶⁵!
 Zasypiać dumając o przeszłej zabawie,
 I marzyć toż samo, co było na jawie...
 Lubilem to niegdys — o Boże mój, Boże!
 Dlaczegoż, gdy rękę na sercu położę,
 Tak bije mi tętno, tak lży z oczu biegą⁶⁶?...
 O gdyby choć dzionek wesela dawnego,
 Ej hulałbym hula! daremna podnieto!
 Już nie to u ludzi, i w sercu już nie to!
 Już kulig na Litwie nudoty⁶⁷ nie zgłuszy,
 Już sanki i dzwonki nie starczą dla duszy!

1847

Chodyka

GAWĘDA Z TRADYCJI POLÉSKIÉJ

I

Zagrano w trąby i naród ciekawie
 Na zamek słucki ciśnie się jak woda —
 Oto zasiada na sędziowskiej ławie,
 Dziedzic na Słucku, ksiązę wojewoda,

Sąd

⁶²szeleszcze — dziś: szeleści. [przypis edytorski]

⁶³jagoda (daw.) — policzek. [przypis edytorski]

⁶⁴murog (białorus.) — siano najlepszego gatunku, pochodzące z suchych łąk położonych między polami uprawnymi. [przypis edytorski]

⁶⁵pokotem — jeden obok drugiego rzędem. [przypis edytorski]

⁶⁶biegą — dziś: biegną. [przypis edytorski]

⁶⁷nudoty — nuda, znużenie. [przypis edytorski]

I wedle mocy swoich przywilei⁶⁸,
Zbrojny prawami i łaski, i miecza,
Kmieci i szlachtę sądząc po kolei,
Gromi, uwalnia, karze, zabezpiecza.
Książę daleko od natłoku gości,
Siedzi za stołem, oddzielony kratą,
Tam krzyż i statut oprawny bogato,
Opodal pisarz i pan podstarości —
A w izbie gwarno. —

Wtem wpośród hałasu,
Pomimo ciżby i oporu warty,
Wszedł jakiś starzec, znędniały, odarty⁶⁹,
Z kijem sękatym — jak rozbojnik z lasu.
Strach było patrzeć — pod wielkimi brwiami
Oczy się dziko iskrzyły dziadowi,
Włosy jak mléko, splątane kudłami,
Rysy kościste, ramiona garbate,
Starzec jak błędny wcisnął się za kratę,
Padł... ciężko dycha... ale nic nie mówi.

Książę się cofnął... Pisarz się przestrasza...
Krzyknął i rozsiał strach w całej drużynie —
Pan podstarości jął się do pałasza⁷⁰,
I szepce jakiś pacierz po łacinie:
A starzec leży skulony na ziemi,
Głucho coś jęczy i szepce grobowo,
Dycha — jak gdyby pierśmi⁷¹ chrzypiącemi⁷²,
Chciał nabrać siły, by wyrzec choć słowo,
Odetchnął wreszcie⁷³ — spoczął bez przeszkody,
Nabiera głosu, sili się widocznie,
Pełźnie do kolan księcia wojewody,
I płacząc tak mówić pocznie:

II

«Nie bój się! Jaśnie Oświecone Książę⁷⁴,
Ja z twojej wioski, ja tu z niedaleka,
Ja zbójca jestem, ja zabiłem człeka,
Znam⁷⁵, że mą głowę miecz katowski czeka,
Niech się przynajmniej sumienie rozwiąże!!
O, bo to ciężko... tak ciężko... nie wiecie —
Nosić na rękach krew darem⁷⁶ rozlaną,
O! tak to dręczy, tak pali, tak gniecie,
Jak gdyby w piersi żaru nasypano —
Zdaje się dawno — przed trzydziestu laty,
Ale sumienia, — nie przedawnić marnie, —
Zdejmijcie tylko z méj duszy męczarnię,
A głowę sobie oddajcie na katy,
Może toporem odbita od szyje⁷⁷,
Przestanie płonąć od gorących myśli,

Zbrodnia, Zbrodniarz,
Sumienie, Cierpienie, Kara

⁶⁸przywilei — dziś D.lm: przywilejów. [przypis edytorski]

⁶⁹odarty — dziś popr.: obdarty. [przypis edytorski]

⁷⁰jąć się do pałasza — chwycić za szablę. [przypis edytorski]

⁷¹pierśmi — dziś N.lm: piersiami. [przypis edytorski]

⁷²chrzypiący — dziś popr.: chrzypący. [przypis edytorski]

⁷³wreszcie — dziś popr.: wreszcie. [przypis edytorski]

⁷⁴Jaśnie Oświecone Książę — daw. rzeczownik *książę* był rodzaju nijakiego. [przypis edytorski]

⁷⁵znać (daw.) — tu: wiedzieć. [przypis edytorski]

⁷⁶darem — tu: daremnie; niepotrzebnie. [przypis edytorski]

⁷⁷od szyje — dziś D.lp: szyi. [przypis edytorski]

Może krew moja krew niewinną zmyje;
Kaźcie mię⁷⁸ skowac⁷⁹, uwięzić najściślej,
Tylko z sumienia rozwiążcie mi pęta —
Bo jak to ciężko, nie daj Panie Boże! —
«Któż ty snadź⁸⁰ jesteś?» —

«Zwali mię Chodyką,
Rodem z Polesia — w mojej wiosce może
Który ze starych dotąd mię pamięta;
Choć to już dawno na bezludnym borze,
Żyję jak zwierzę⁸¹ ze zwierzyną dziką,
Lecz długo żyje pamiętka zbrodniarzy!!
Może dawniejsze wspominając lata,
Któryś mój sąsiad i dziś jeszcze gwarzy,
O tym Chodyce, co zgładził ze świata
Niewinną duszę!...»

— «Kiedy? jak to było?

Gadaj mi starcze!» —

«Oj, ty jasny książę!
Niemiło przeszłość wspominać, niemiło,
Kiedy się zbrodnia do wspomnień uwiąże.
Odkąd poszedłem na bezludną puszcze,
Nie wyjawilem méj zbrodni przed nikim;
Lecz dziś jak w cerkwi, jak przed spowiednikiem,
Wszystko spod serca, a wszystko wyluszcze;
Chciejcie posłuchać, co wyznam otwarcie,
A potem zróbcie, co trzeba, sędziowie,
Dekret śmiertelny napiszcie na karcie,
I dajcie spełnić na zbrodniczej głowie». —

Zbrodnia, Spowiedź

III

«Ja byłem osocznikiem⁸², miałem chatę w lesie —
Chatka nad *Żyd Jeziozem*, stara i pochyła...
Boże mój! jak to chatkę obaczyć mi chce się,
Czy jeszcze dotąd stoi, czy może już zgniła,
Czy kto inny w niej mieszka — ja grzeszny zabójca!
Nie śmiem do niej się zbliżyć, bo ktokolwiek zoczy⁸³.
Tam miałem młodą żonę i starego ojca,
Bóg ich wie, kto im piasku nasypał na oczy!?
Gdzie na mogiłach leżą — pewno już ich nie ma!
Lat trzydzieści... dla życia starca i kobiety!?
Ot, zdaje się, jak żywo widzę przed oczyma
To jezioro, te mszary, ten las nieprzebyty —
Gdzie niegdyś jasných panów na obławę wiedziem,
Gdzie ludzie i zwierzęta znali mię po głosie,
Gdzie się nie raz zdarzało boruka⁸⁴ z niedźwiedziem,
Wbijając na sztych odyńce lub wytrapiąc łosie —
Byłem silny jak niedźwiedź, a prędko jak dziecko,
A ochoczy do łowów! — ani dnia, ni nocy.
Ej, drogoż przyplaciłem ochotę łowiecką!

⁷⁸mię — daw. forma D. i B. zaimka w pozycji nieakcentowanej w zdaniu, analogiczna np. do *cię*. [przypis edytorski]

⁷⁹skowac — dziś popr.: skuć. [przypis edytorski]

⁸⁰snadź (daw.) — widocznie; tu: przecież. [przypis edytorski]

⁸¹zwierzę — dziś popr.: zwierzę (w zapisie uwzględniono regionalną wymowę). [przypis edytorski]

⁸²osocznik — osacznik; przygotowujący obławę podczas polowania. [przypis edytorski]

⁸³zoczyć — zobaczyć. [przypis edytorski]

⁸⁴borukać — dziś popr.: borykać; zмагаć. [przypis edytorski]

Czemuż mi nie dał Pan Bóg przeleżeć w niemocy
Raczej, niż iść na łowy!?!...»

IV

«Raz, było to w zimie —
Pan łowczy mię przywołał, swoim obyczajem,
(A był to człowiek drobny, lecz ramię olbrzymie,
Dobrze władał oszczepem, a lepiej nahajem⁸⁵).
Otoż woła i mówi: »Niech cię Pan Bóg strzeże,
Abyś miał niesprawnością popsuć polowanie —
Dajem tutaj obławę wielkiemu Sapieże,
Jest to hetman litewski — nie żarty mospanie!
Czy masz w twoim obchodzie coś z bujniejszych⁸⁶ zwierzy?« —
— »Są panie dwa kudłacze, przepyszne niedźwiadki« —
»Otoż na przyszlą środę spraw się jak należy
Wziąć obławę, osoczyć, urządzić połatki⁸⁷,
Bo pan hetman przybędzie, — staraj się a żwawo,
Aby mu się zwierzyna pod strzał nawinęła;
Ja przybędę mospanie kierować obławą,
A tymczasem ty będziesz naczelnikiem dzieła.
Masz tymfa⁸⁸ na gorzałkę — i spraw mi się gracko⁸⁹!
Bo inaczej, Chodyko, ty znasz moją rękę!
Ja nie umiem żartować z plecionką kozacką⁹⁰,
Dwieście! choćby sam szatan brał cię na porękę.
Marsz! i spraw się!« (Pan łowczy sam nie był w lesie,
Bo miał młodą małżonkę i bał się niedźwiedzi).
Wyszedłem — mając tymfa, ej, pohulać chce się!
Ot powiem szczerą prawdę jakby na spowiedzi:
Trzy dni piłem gorzałkę — przyszedł dzień wskazany,
At, myślę, wszak zwierzyna jakoś się osoczy,
Ale niedźwiedź zrozumiał, że osocznik pijany,
Szedł cichaczem z ostępu, uciekł w żywe oczy. —
Ja milczę — aż we środę — mój Boże jedyny!
Zebrała się obława, zjechały się pany,
I pan hetman litewski, ze swojemi syny⁹¹;
Strojno, dworno, hałaśnie. Mój domek drewniany
Przemienił się na pałac — oświecono wrota.
Jaki dwór! jaka służba zebrała się wcześniej!
Jaka psiarnia doborna! — co srebra, co złota!
To w bajce nie wygadać, ani przyśnić we śnie.
Ruszyli do ostępu — ja wiem, co się święci —
Ale nie zdradzam siebie mężnemi oczyma,
Obława strzela, huk, trąbi bez pamięci,
Pany ziębną w połatkach, a niedźwiedzia nie ma.
Ot i słonko już zaszło — już się zmierzchać bierze⁹²,
Hetman się zniecierpliwił, jakby Bóg wie o co,
Złajał pana łowczego, a zjadłszy wieczerzę,

Alkohol, Pijaństwo, Pokusa

Gniew, Kara, Sługa, Pan,
Władza

⁸⁵nabaj — bicz. [przypis edytorski]

⁸⁶bujny — tu: duży, rozrośnięty. [przypis edytorski]

⁸⁷połatka — siedzenie urządzone dla myśliwych w formie ławy (półeczki) między drzewami, służące do zaczajania się na zwierzę (dzika, niedźwiedzia) przywabionego jedzeniem zostawionym na przynętę. [przypis edytorski]

⁸⁸tymf a. tymf — pol. moneta srebrna; od nazwiska Andrzej Tymfa (właśc. Andreas Tümpel), żyjącego w XVII w., mincerza i zarządcy mennic koronnych za panowania Jana Kazimierza. [przypis edytorski]

⁸⁹gracko — zgrabnie. [przypis edytorski]

⁹⁰plecionka kozacka — nahaj, bicz. [przypis edytorski]

⁹¹ze swojemi syny — dziś popr.: ze swoimi synami. [przypis edytorski]

⁹²brać się — zaczynać; zabierać się za coś. [przypis edytorski]

Kazał zwinąć swój obóz i ruszył przed nocą.
Tutaj dopiero łowczy, korzystając z pory,
Rozkazał mię pochwycić, przywiązać do drzewa, —
Bito mię harapami⁹³, żelaznymi swory⁹⁴. —
Próżno człowiek krwią spłynął, daremnie omdléwa,
Daremnie stary ojciec po ziemi się tarza,
Daremnie żona płacze... ach ten jęk przewlekły
Ponure, leśne echo słyszy i powtarza,
Ale łowczy nie słyszał — tak był gniewem wściekły».

v

«Ot na koniec oprawcy zbitego puścili...
Wyrwałem się... tu szatan szepnął mi nad uchem.
Miałem topor za pasem, więc nie tracąc chwili,
Ciąłem w głowę łowczego zamaszny⁹⁵ obuchem,
A potem w piersi ostrzem.....

Padł... krew mu lunęła...

Trysnęła w moje oczy, zalała sukmanę;
Ot jeszcze na odzieży pamięć mego dzieła!
Czy widzisz mości książę płamy niezmasane?
Zbutwiała mi siermięga⁹⁶, choć się raz w rok bierze,
Straciła swoją barwę od czasu i słoty, —
A ślady krwi niewinnej... patrzcie, jakby świeże,
Nie starły się aż dotąd jak pieczęć sromoty!...

— »Uciekaj!« — ktoś mi szepnął, ujrzałem, że zginę,
Bo strzelcy obces⁹⁷ do mnie — ja z toporem w dłoni
Poleciałem do lasu, skryłem się w gęstwinę,
Ho! w lesie osoczniaka nie każdy dogoni!
Ukryłem się przed ludźmi, zginąłem bez wieści,
Żaden mię nie dośledził całe lat trzydzieści,
Aż dzisiaj dobrowolnie z kryjówki wychodzę.
Bo fraszka sądy ludzkie — tam w piersiach głęboko
Gorszy sąd... gdzie sumienie władzę rozpostarło!
Ząb za ząb trzeba oddać, a oko za oko,
Skowajcie mię w łańcuchy, osądzcie na gardło⁹⁸,
Lecz póki kat nadejdzie — poważni sędziowie,
Raczej jeszcze posłuchać, radzi czy nieradzi! —
Jam człowiek nieuczony, roił czasem w głowie,
Że pokuta i praca moją winę zgładzi.
Otoż, jam pokutował jak duch tajemniczy,
Co jęczy w suchej wierzbie i wzdycha do nieba;
Pracowałem ze łzami, jadłem chleb goryczy,
Gdzie tam chleb?! co ja dałbym za kawałek chleba!
Bo co to kawał chleba w rodzinnym zakątku...
Co to chata! spokojność! i chleb na wieczkę?!
Bez chleba człek zapomniął, że jeszcze nie zwierzę,
Lecz słuchajcie mię pany, słuchajcie z początku».

Zemsta, Zbrodnia, Krew,
Szatan

Ucieczka, Sumienie, Kara,
Zbrodniarz

⁹³harap — bicz z krótkim trzonkiem i długim plecionym rzemieniem, używany głównie na psy myśliwskie.
[przypis edytorski]

⁹⁴swor — tu: ćwiek (sworzeń). [przypis edytorski]

⁹⁵zamaszny — dziś popr.: zamaszysty. [przypis edytorski]

⁹⁶siermięga — strój chłopski z samodzielnie tkanego płótna. [przypis edytorski]

⁹⁷obces — tu: gwałtownie, natarczywie; dziś: obcesem. [przypis edytorski]

⁹⁸na gardło osądzić — skazać na śmierć. [przypis edytorski]

«Darłem się przez gęstwinię, zmykając pogoń:
 Czy wiatr w złodowaciałe gałęzie zadzwoni,
 Czy śnieg skrzypnie pod nogą, czy zawadzę o co,
 Czy puszczyki na dębach w skrzydła załopocą,
 Mnie się widzi tuż pogoń — pod piersią zdrętwiałą
 Sam w sobie niosłem pogoń, bo sumienie gnało.
 Gnała jakaś obawa, jakaś myśl zwierzęca,
 A tutaj wiatr ze śniegiem w gęstwinach się skręca,
 Zawiewa moje ślady — choć odzieża⁹⁹ ciepła,
 Cały skrzepłem¹⁰⁰ od chłodu, tylko myśl nie skrzepła.

Ucieczka

Wreście choć w głowie szumi, choć pod sercem boli,
 Zimny wiatr krew gorącą ostudził powoli —
 Spójrzałem wkoło siebie, wspomniałem o strzesie¹⁰¹,
 Nie pierwszyna¹⁰² strzelcowi zanocować w lesie!
 Patrząc... rozpierzchłe myśli zbieram pomaleńku,
 Jest hubka i krzesiwo, jest siekiera w ręku,
 Jest strzelba za plecami i mieszek borsuczy.
 No, myślę — przez dni kilka nędza nie dokuczy,
 Przetułam się dni kilka! a potem?... o Boże!
 Śmierć z głodu albo z chłodu, na bezludnym borze!..
 Ot tutaj ciemna jodła z kudły rzęsystemi
 Opuściła gałęzie aż do samej ziemi,
 Tu będzie na noc chata! to i cóż że chata?
 Nie zasnę, bo mi serce okropnie kołata, —
 Ale trochę wypocznę. — Podsuwam się blisko...
 Wtém ogromne wypada spod nóg niedźwiedzisko,
 Ryknął i pobiegł w puszcę — śledząc go oczyma,
 Ej, szkoda, myślę sobie, że hetmana nie ma,
 Ej, szkoda, że pan łowczy nie wiedział łożyska¹⁰³!..
 Krew mu z rozbitych piersi czarnym sznurem tryska,
 A młoda jego żona... nieszczęsna kobieta!
 Jęczy teraz w rozpacz i zębami zgrzyta!
 I tuli się do męża, całuje go w usta....
 A mąż... zimny jak kamień i blady jak chusta...
 Krew mu obryzgała¹⁰⁴ piersi — o szczęśliwy człeczce!
 Krew zaskrzepła od zimna, w serce ci nie piecze;
 A u mnie w sercu pożar nad wszystkie pożary!
 A mojaż biedna żona!... a mój ojciec stary!...

Las

I tak całą noc bożę¹⁰⁵ zlewałem się potem,
 Myśli szumiały w głowie i były z łoskotem,
 Nazajutrz weszła jutrznia i słońko jak złoto,
 Nie rozpędziło myśli szerniałych zgrzyzotą!
 Wstałem i biegłem dalej, gdzie doniesie oko,
 Zabiłem się¹⁰⁶ w gęstwinię i puszcę głęboką —
 Tu bezpiecznie od ludzi na głębokiej puszczy:
 Ale cóż, gdy sumienie czarną myśl poduszczy?
 Nigdzie nie ma schronienia! —

Trup, Zbrodniarz

Po gęstwinach sosny

⁹⁹odzieża — dziś popr.: odzież. [przypis edytorski]

¹⁰⁰skrzepnąć — tu: ściernąć, zdrętwieć. [przypis edytorski]

¹⁰¹o strzesie — dziś popr.: o strzesze; od *strzecha*: dach słomiany, kryjący chaty wiejskie; *wspomniałem o strzesie*: pomyślałem o dachu nad głową, o schronieniu się. [przypis edytorski]

¹⁰²pierwszyna — dziś popr.: pierwszyna. [przypis edytorski]

¹⁰³łożysko — tu: legowisko; schronienie zwierzęcia. [przypis edytorski]

¹⁰⁴obryzgała — dziś popr.: obryzgała. [przypis edytorski]

¹⁰⁵bożę — dziś D.lp r.ż.: bożą. [przypis edytorski]

¹⁰⁶zabić się — tu: zaszyć się. [przypis edytorski]

Ucieczka, Sumienie

Błąkałem się jak mara aż do ciepłej wiosny,
Kiedy zimno dokuczy: zaczajony w borze
Wykrzeszę sobie ogień i płomień rozłożę,
Gdy głodno: — nabój prochu i kawał ołowiu,
Tutaj ptak się nadarzy, tu zwierz w pogotowiu,
Gdy wyszedł proch i kule: jadłem drewna korę,
Czasem z zębów wilków zająca odbiorę,
Czasem puchacz wyparty z wypróchniałej chwoi¹⁰⁷
Albo skoczna wiewiórka głód mój zaspokoi,
A czasem... głód dni kilka. —

Gdy nic nie znachodzę¹⁰⁸.

»Ej, Chodyko — czart szeptal! — siądź tylko przy drodze,
A tam bitym gościńcem idą karawany,
Jeżdżą piętne kupcy i wielmożne pany,
Wyskoczysz na przesmyku... i zdobycz bogata;
Wszak twój topór stalowy niezawodnie płata,
Zdobędziesz kawał chleba, jak doma we żniwie,
Toż rozkosz chleb pieczony pożerać łapczywie!
A nie chcesz? zamiast cierpieć, zamiast znosić nędzę,
Czy widzisz sznur rzemienny na twojej poprędze¹⁰⁹?
Zrób stryczek i odważ się, — skończysz w samą porę...
A ja ci co najlepszą osinę wybiorę«. —
Tak mi szeptal kusiciel — daremne staranie —
— »Krzyż na ciebie Chrystowy! — odczep się szatanie!
Idź kusić suche wierzby albo dzikie skały!«
Czart uciekł — a głód został i myśli zostały.
I tak do samej wiosny, pod niebem otwartym,
Walczyłem z głodem, chłodem, sumieniem i czartem».

Szatan, Pokusa, Kradzież,
Samobójstwo, Zło

VII

«Ot zawiośniało, pocieplało w lesie,
Woda z pagórków sparła się¹¹⁰ w dolinie;
Szumno i huczno lód i śniegi niesie,
Po mokrych mszarach jakby morze płynie. —
Nie lepsze życie miałem i na wiosnę,
Rozpacz rozrywa, głód człowieka suszy,
Lecz czasem myśli nadpłyną radosne
Rzewniej na sercu i nadziejniej w duszy. —
Czasem się ocknę przy jakiej zatoce,
Gdzie woda huczy i ptastwo strzakoce;
A tam straciwszy i zmysły, i wiedzę,
W głuchych dumaniach całe dni przesiedzę;
Czasem w bagnistej oczeretniej¹¹¹ trawie,
Wierzbowy więcier¹¹² na ryby postawię,
I słucham świętą upojony ciszą,
Pluskanie rybek albo fali dźwięki,
Lub nie zważając, że ludzie posłyszają,
Tną bezprzytomny rodzinne piosenki.
Dotąd bywało, gdy wieczór się zbliża
Nie mogłem biędny odważyć się dosyć,

Modlitwa, Zbrodniarz,
Szatan, Pycha, Pokora

¹⁰⁷ *chwoja* (reg.) — sosna. [przypis edytorski]

¹⁰⁸ *znachodzić* — znajdować. [przypis edytorski]

¹⁰⁹ *popręga* — tu: pasek; rzemień do przewiązywania się w pasie a. przez pierś. [przypis edytorski]

¹¹⁰ *sparła się* — ścisnęła się, stłoczyła się. [przypis edytorski]

¹¹¹ *oczeretni* — oczeretny; noszący cechy a. składający się z *oczeretu*, tj. trzciny nadrzecznej i bagiennej, szuwaru. [przypis edytorski]

¹¹² *więcier* — kosz do chwytania i łowienia ryb. [przypis edytorski]

Zmówić paciérza lub położyć krzyża,
Albo spojrzenia do niebios podnosić. —
A wiosną, panie, samemu i w lesie,
Ot, nie wytrzymasz bez modlitwy bożej!
Tak ci zapłakać i pomodlić chce się,
Że krzyż na piersiach nie chcąc się położyć.
O! wam nie pojąć: jak się zbrodniarz modli
Kiedy mu w sercu odezwie¹¹³ się skrucza!
Choć szatan szepce: że się człek upodli,
Wzywając Ojca i Syna, i Ducha,
Że trzeba hardo postawić się Bogu,
Gdy już nadziei w miłosierdziu nie ma, —
Poczniesz modlitwę — jak gdyby z nałogu,
A skończysz płaczem, aż serce się wzdyma.
Tak było ze mną —

Tymczasem od słonka

Wiosenne listki puściły na drzewie,
Począłem słyszeć śpiewanie skowronka,
Już po zaroślach tokują cietrzewie:
— Zaśpiewał słowik — już częściej się spotka
Borowy kwiatek lub grzyb i jagódka;
Lecz zły to pokarm, choć zebrać tak blisko,
Człek jako zwierzę pragnie krwi i mięsa,
Nieraz bywało, jak głodne wilczysko
Człek się za mięsną zdobyczą wałęsa...
Lecz trudno zdobyć! — nie służą dla człka
Ni orle skrzydła, ani rysie szpony;
Nieraz zwietrzywszy zwierzyńcę z daleka
Trzeba fortelić¹¹⁴ jak kot zaczajony.
Czasem się ptaszki usidlą jak więźnie¹¹⁵,
Czasem mój topor w łeb wilczy zagrzeźnie, —
O! wtenczas uczta! przy takiej biesiadzie,
Ze stosu łomów¹¹⁶ ogień się nakładzie —
A tam śpiewając i ćwiertując¹¹⁷ zwierzę,
Nabiéram myśli weselsze i żwawsze;
Lecz rzadkie, rzadkie zbyt kowne wieczerze,
Głód co najczęściej, a złe myśli — zawsze».

Jedzenie

VIII

«Przyszło lato — spalone od słońca powietrze,
Ledwie daje odetchnąć osłabionej sile;
Był to pewnie sianokos, czas po świętym Pietrze¹¹⁸,
Bo leśny bąk i owad dokuczał nie tyle¹¹⁹.
Błąkałem się w gęstwinach — snadź¹²⁰ blisko, gdzie błoto,
Bo obecność szatana czuła się jak pląga;
Złe myśli tak mi czoło, tak mi serce gniołą —
Chciałem je spędzić krzyżem, i krzyż nie pomaga.
Nuda, głód, czarna rozpacz i zwątpienie ducha,
Nawet topor wypadł z osłabionej ręki

Błądzenie, Błoto, Szatan

Szatan, Samobójstwo

¹¹³odezwie — dziś popr.: odezwie (w zapisie znak wymowy regionalnej). [przypis edytorski]

¹¹⁴fortelić — robić fortele, tj. wymyślne sztuczki; działać podstępem. [przypis edytorski]

¹¹⁵więźnie — dziś M.lm: więźniowie. [przypis edytorski]

¹¹⁶łom — tu: połamane gałęzie. [przypis edytorski]

¹¹⁷ćwiertować — dziś popr.: ćwiartować. [przypis edytorski]

¹¹⁸po świętym Pietrze — po świętym Piotrze, tj. po 29 czerwca. [przypis edytorski]

¹¹⁹nie tyle — nie tak bardzo. [przypis edytorski]

¹²⁰snażyć (daw.) — widocznie. [przypis edytorski]

— »A widzisz — szeptał szatan — jak źle, kto nie słucha!
Już dzisiaj stary głupcze nie znosiłbyś męki!
Wszak tobie trzeba wisieć, bo któż tego nie wie?
Zbrodnia się prędkiej, późniejszej, wyjawia przed rzeszą,
Lepiej na szubienicy wisieć jak na drzewie?
Kiedy lepiej — to czekaj, aż cię powieszają!«
— »Nie — rzekłem — czekać nie chcę, bo życie tak dręczy!
Ot, poszukam gałęzi, co się nie obłamie.«
Podniosłem w górę oczy — coś huczy, — coś brzęczy,
Aż tu pszczołka lecąca ukuła mię w ramię —
Patrzę, a tu na drzewo rój spuścił się pszczelny,
Piękny rój... krew poleska wzięła swoją władzę...
Czekajcie... nim pomyślę o drodze śmiertelnej,
Piérwój rój ten obiorę i w ulu osadzę;
Bo wy państwo nie znacie poleskiego rodu:
U nas pszczoła to rozkosz, to bogactwo człeka,
I mój dziad, i mój ojciec, i ja sam za młodu
Znałem się na pszczelnictwie — Ot będzie pasieka!
Skoczyłem do roboty żwawo i radośnie,
Zebrałem rój do czapki — jak powiedzieć słowo,
I wydrażywszy kłodę w niedalékiej sośnie,
Wpuściłem moje pszczołki na sadzibę¹²¹ nową.
To mi zabrało czasu cały dzień wesoły,
Wieczorem już do śmierci ochota nie bierze, —
Chce się jutro obaczyć, czy przyjmą się pszczoły, —
Więc przeżegnałem pszczoły, zmówiłem pacierze.
I począłem rozmyślać: kiedy Bóg pozwoli,
Może się więcej rojów nadybać gdzie zdarzy,
Zaprowadzę¹²² pasiekę i w mojej niedoli
Będę leśny gospodarz, cudo gospodarzy!
Nie dla siebie — bo gdzież mi? nie przedawać w mieście
Miodu z mojej pasieki; to ciekawość wzbudzi, —
Lecz dla pracy, pożytku... ot tak sobie wreszcie...
Praca dla Pana Boga, pożytek dla ludzi.
Teraz człowiek bez pracy wałęsać się musi,
I karmić brzydkie myśli, ażby serce zgniło...
Nad błotem krzyż postawię, to czart nie spokusi,
A pod krzyżem niekiedy pomodlić się miło,
A jak głód mię pokona albo zmrozi zima,
Któs znajdzie moje kości i zapłaczę może —
Zapłaczę, ani wątpić, bo w spadku otrzyma
Całą pszelną pasiekę — dopomagaj Boże!»

Samobójstwo, Pokusa,
Praca

IX

«A nasze lasy to jak koniec świata,
Ciemna, wysoka i rozległa puszcza,
Tam nie objechać przez całe trzy lata,
A tam zabłądzić, niech Bóg nie dopuszcza!
Nie zhukasz ludzi, nie trafisz do domu,
Echo zamiera, choć puka i stuka,
Tam całe życie przesiedzisz kryjomu,
A nikt i z psiarnią cię nie odszuka,
Szérokie mszary i mokre bagniska,
Jak okiem rzucić ścielą się z daleka,

Las

¹²¹sadziba — dziś popr.: siedziba. [przypis edytorski]

¹²²zaprowadzić (daw.) — tu: urządzić, założyć. [przypis edytorski]

Gęstą olszyną ocieniona rzeka,
Pomiędzy karczów jak loch się przeciska...
Nikt cię nie znajdzie, chyba czasem w lecie
Syknie gadzina w mokrym oczerecie,
Chyba przy zdroju, u mokrych wybrzeży
Niedźwiedź zamruczy albo lis przebieży,
A zresztą cicho — sam jeno¹²³ bór stary
Szumi odwiecznie i chwieje konary.
O! w takich borach urodzaj bogaty
Na wonne zioła i miodowe kwiaty!
W spróchniałych drzewach, bez ludzkiej opieki,
Pszczoł co niemiara legnie się i roi;
Więc by je zebrać do przyszłej pasieki,
Chodzę uważnie od chwoi do chwoi —
I tuż przy pierwszym dalsze ule żłobię,
I tam osadzam me jeńce skrzydlate,
I sam jak pszczoła na zimę już sobie,
W ogromnym dębie wydrążyłem chatę.
Przy niej zrąbawszy jodłowe polana,
Krzyż postawiłem — tarczę od szatana.

Ej, wiercie pany! gdzie modły i praca,
Ze złemi myślmi szatan nie powraca,
Ot, nic, bywało, nie przyjdzie do głowy
Kiedy pracuję cały dzionek boży,
Tępą siekierą rąbię pień sosnowy
Lub się wieczorne ognisko nałoży,
I tam się modłę, — żal mi tylko szczerze,
Że mało modłów umiałem z pamięci,
Jeden *Ojczenasz*, ot, całe pacierze,
Ten wciąż powtarzam, a tu łażą się kręci,
Serce klekoce i w rozlicznych głosach,
Szeptem »Ojcie nasz, któryś jest w niebiosach!«

Nadeszła zima, mój leśny zakątek
W pośrodku mszarów zakwitnął jak wianek —
Zliczyłem ule, było ich dziesiątek,
Tu nowa praca: jak przyjdzie poranek,
Tam się oczyszcza, ówdzie brzęku bada,
Czy silne pszczołki? czy karmu nie mało?
Czy się gdzie żoła lub szczur nie zakrada?
Czy się utulić od zimna udało?

Czasem zapłaczę — widząc, jak przy matce
Tulą się pszczołki w wesołej gromadce —
Bo moja chata w pamięci mi stoi,
Mój ojciec, żona, sąsiedzi wioskowi,
Jakbym ich witał: »o serdeczni moi!
Jak się miewacie? czy żywi? czy zdrowi?!« —
O! z jakim szczęściem, o, z jaką pociechą
Gwarzyłbym, gwarzył, gdzie ludzi gromada!
A tutaj gwarzysz, to zamruczy echo,
Hukniesz, odhuknie — samo nie zagada. —

Czy jęczysz we łzach, czy pracujesz w pocie,
Mógłbyś tu przebyć od wieku do wieku,
Echo nie przyjdzie osłodzić w robocie,
Nie powie tobie: »Pomagaj Bóg czleku!«...
Lecz po co żądać, co stać się nie może,

¹²³*jeno* (daw., gw.) — tylko. [przypis edytorski]

Płakałem długo, w końcu... mniejsza o to,
Człek się odziczył¹²⁴ borową głuchotą,
Jakby się w wilczej wyhodował norze».

X

«Tak przeżyłem na puszczy całe lat trzydzieści:
Prędko w myśli podumać, wygwarzyć w powieści,
Ale przeżyć nieprędko! mocna dusza człeka,
Z wyniszczającego cielska niełatwo ucieka!
Na pracy i pokucie, na głodzie i zimnie,
Kiedy wszystko starzało, umierało przy mnie.
Gdy dęby, które pomnę¹²⁵ z zieleniuchnym czołem,
Poschły i poginęły — a ja nie zginąłem.
Nieraz sosnę, co była świadkiem mojej pracy,
Wypróchniła zgnilizna, podgryźli robacy¹²⁶,
A mój robak, co trupa wietrzył już z daleka,
Dotąd się spragnionego żeru nie doczeka.
Już oniemiały język przyschnął mi do gardła,
Mój się topor wyszczerbił, siermięga podarła,
Cóż począć — myślę sobie — zgon idzie powoli,
Lecz trzeba żyć dla pracy, dla pokuty gwoli¹²⁷,
Nie rzucę cię sam przez się, mój dobry pszczelniku¹²⁸,
Siekiera się jakkolwiek zostrzy na kamyku,
A zakrwawiony łachman niech już w kącie leży,
Bo mi kudłacz zabity dostarczy odzieży.
Nie trzeba było szukać, bo nieraz otwarcie
Przychodził straszny niedźwiedź wydierać mi barcie,
I cóż państwo powiecie — ot, zajdę mu drogę,
I kijem lub toporem na śmierć go przemogę!
Nie nosiłem na piersiach jak ty, książę, zbroi,
Nieraz mię okaleczył... lecz to się zagoi,
Nieraz w szponach niedźwiedzich jak przyczaję ducha,
Ów mię łapą potrąci, obwącha, posłucha,
A sądząc, żem nieżywy już zemsty nie szuka.
Och, człowiek odziczał¹²⁹, to przemyślna sztuka...
Co to wam opowiadać? bo któż mi uwierzy?
Jakem ja się przyczajał do ptastwa¹³⁰ i zwierzy,
Jakem dostrzegł z daleka, jak nacierał z bliska —
Ściągnąć orła z obłoków, zwierza z legowiska,
Zdławić łosia w objęciach — na co tu narzędzie?
Głód rozumu nauczy i siły dobędzie!

Co rok gdy śnieg wypadnie w jednostajnej porze,
Króskę na moim dębie wyciosam na korze —
I tak znaczyłem lata — ej, niemałe dzieło
Nim się dwadzieścia karbów na korze wycięło!
Czas płynie — a ja ufny w Najwyższej opiece,
Modlę się, zbieram roje albo barci klecę —
Moje pszczółki kochane znały moją¹³¹ władzę,
Wyjdzie rój — ot, i czeka, nim go nie osadzę —

¹²⁴odziczyc się — zdziczyć. [przypis edytorski]

¹²⁵pomnieć — pamiętać. [przypis edytorski]

¹²⁶podgryźli robacy — dziś popr.: pogryzły robaki. [przypis edytorski]

¹²⁷gwoli (daw.) — dla, z powodu, w celu. [przypis edytorski]

¹²⁸pszczelnik — pasieka. [przypis edytorski]

¹²⁹odziczały — dziś popr.: zdziczały. [przypis edytorski]

¹³⁰ptastwo — dziś popr.: ptactwo. [przypis edytorski]

¹³¹moje — dziś forma D.lp r.ż.: moją. [przypis edytorski]

Śmierć

Wiedziały, że wsadzone rękami mojemu,
Czy wysoko na drzewie, czy nisko na ziemi,
Znajdą dobrą sadzibę — czy karmu niewiele,
Od starych miód podetnę, a młodszym udzielę, —
I tak co rok, a co rok.

Od ziarnka do ziarnka
Mnożyła się i ręką szła mi gospodarka —
W lat dwadzieścia i kilka — w szerokim zakresie,
Trzy kopy¹³² moich barci naliczyłem w lesie».

XI

«Ależ trzeba nieszczęścia! wszak mówiłem o tém,
Żem niegdyś krzyż drewniany postawił nad błotem,
Jak tarczę od szatana — ot niszczał leciuchno,
Podgnił, upadł na ziemię, rozbił się na próchno,
I już trawa zarosła na ubitej drodze,
Gdzie, bywało, wieczorem pomodlić się chodzę.
Więc znowu Boże odpuść! byłem w sidłach diabła —
Mój topór się potrzaskał — i ręka osłabła,
Nie miałem sił na nowo odbudować krzyża,
A już czułem jak starość, jak śmierć się przybliży,
I zapragnąłem śmierci — nie sposób żyć dłużej —
Kiedy już drżąca ręka do pracy nie służy,
Kiedy nie mam siekiery — ej, nie przeżyć wcale!
Czém ja kłodę rozrąbię? czém zwierza powalę?
Wszak już i glód dokucza — już niedźwiedz kudłaty,
Co mi służył na odzież, podarł się na szmaty,
Cóż począć? śmierć nadchodzi — ot, szepcąc pacierze
W mojej dębowej klatce do śmierci przeleżę —
Więc powlokłem kościska w wypróchniałą jamę;
Lecz tu poczęły dręczyć okropności same,
Tutaj czarna tęsknota do świata i ludzi,
Tu pragnienie rozpali, tu się glód obudzi,
Szatan po zgniciu krzyża ufny swój potędze,
Przeszkadzał mi modlitew i wyśmiewał nędzę,
W oczy mi się naigrawał — to wychodzi z błota,
To huczy w oczerecie, to dziko chychota¹³³,
To wejdzie mi do serca i tam ślad swój znaczy
Ponuremi myślami grzechu i rozpaczy, —
Gdy ja myślą o Bogu chcę pokrzepić ducha,
On mi ogień sumienia pod sercem rozdmucha,
I krew mi przypomina albo ryczy wściekle:
»Żegnaj się, czy nie żegnaj, obaczmy się w piekle!«
Och! wtenczas, jasne pany, ucierpiałem dosyć.
»Nie! — rzekłem — niepodobna takich mąk przerosić,
Czyż zniosłem tyle pokus i prac nadaremno,
Aby w końcu duch czarny wziął górę nade mną?
Nie zdołam mu się oprzeć, ratuj Matko święta!
Bo w tej puszczy przed śmiercią szatan mię opęta
I weźmie duszę moją. — Wyjdę z tej gęstwini¹³⁴,
Niech się już sądom ludzkim zadosyć uczyni.
Może kiedy mię spotka zasłużona plaga¹³⁵,

Szatan, Kuszenie, Śmierć

¹³²kopa — daw. miara: sześćdziesiąt. [przypis edytorski]

¹³³chychota — dziś popr.: chichocze. [przypis edytorski]

¹³⁴gęstwina — dziś popr.: gęstwina. [przypis edytorski]

¹³⁵plaga — tu: kara. [przypis edytorski]

Szatan się ułgodzi albo Bóg przebłaga«; —
I wziąłem moją zgniłą, podartą sukmanę,
Pożegnałem pasiekę i pszczołki kochane,
I płacząc po mym lesie, i klnąc moją dolę,
Poszedłem, by jakkolwiek wybląkać się w pole». —

XII

«Błądziłem długo... aż jednego ranka,
Las się przerzadził¹³⁶ nad szeroką rzeką,
I zawidniała piaszczysta¹³⁷ polanka,
A dalej wzgórek i wieś niedaleko.
Wszedłem na wzgórek, las zniknął w oddali,
Było mi straszno, gdy wyszedłem w pole...
Drżałem z obawy, że mię wiatr obali,
Że zbyt jasność oczy mi wykole...
Powiodłem okiem po błokitnym niebie,
Potem spojrzełem na ustroń wieśniaczą,
Mży się w źrzenicach, widzę wkoło siebie
Dęby i sosny na powietrzu skaczą —
Wszedłem do wioski, strach ogarnął piersi,
Lecz razem w piersiach tak słodko, tak rzewnie,
Ludzie! — mój Boże — to bracia najszczeri!
Ja wszystkich ludzi uściskałbym pewnie!
Lecz wszyscy ludzie, na całej ulicy,
Z krzykiem, ze strachem, uciekli ode mnie,
Dzieci i starsi, wszyscy bez różnicy —
Wołam ich, płaczę, wszystko nadaremnie. —
Czy to twarz moja zniszczona przez nędzę?
Czy leśna postać straszyla z daleka?
Czy krew błyszcząca na zgnilej siermiędze?
Czy ślady w oczach, że zabiłem człowieka?
Gorzko mi było, że ludzkie postacie
Stronią¹³⁸ ode mnie jakby od zarazy —
Każdy mię z dala żegna po trzy razy,
I bieży z krzykiem zamykać się w chacie.
Piérwszy z ulicy stał domek schylony,
Puknąłem w okno, zakrzyczano z chaty.
Ja się oparłszy na mój kij sękaty,
Rzekłem: — »Niech będzie Chrystus pochwalony!«
Nikt się nie ozwał, ale drżące dziecko
Kawałek chleba rzuciło mi w ręce —
Oj pany! pany! nigdy tak zbójcecko,
Wilk nie poglądał na zwłoki jagnięce —
Ani polykał tak żarłocznym gardłem,
Krwawej zdobyczy na wioskowej niwie —
Jak ja na chleb ten patrzałem łapczywie
I jak go żarłem...

Z wioski do wioski błąkam się mizerny,
Ludzie się lękli jak dzikiego gadu,
Na koniec człowiek jakiś miłosierny
Spytał się u mnie: »Kto ty jesteś, dziadu?«
I wezwał na noc, i dał cieplej strawy¹³⁹,

Żebrak, Obcy, Chleb

Żebrak, Dar

¹³⁶przerzadzić się — dziś popr.: przerzedzić się. [przypis edytorski]

¹³⁷piaszczysty — dziś popr.: piaszczysty. [przypis edytorski]

¹³⁸stronić od kogoś — trzymać się od kogoś z daleka; uciekać od kogoś. [przypis edytorski]

¹³⁹strawa — jedzenie. [przypis edytorski]

Starą sukmanę dał mi na przykrycie,
I gwarzył ze mną — o Boże łaskawy,
Szczęść temu człeku¹⁴⁰ całe jego życie!
(Najlepszy datek — o wierzcie mi, wierzcie
Kto swoim sercem biedaka obdarzy).
On mi powiedział: że w tutejszém mieście
Zasiadłś książę, by sędzić zbrodniarzy,
Więc tu przyszedłem.

Jak zbrodniarze warci,
Kaź mię ukarać przykładnie a srodze,
A ja ci za to sownie nagrodzę,
Weź moje pszczoły, — te trzy kopy barci!
Jam je hodował na bezludnym borze,
Strzegłem, czy letnia, czy zimowa pora;
Dziś tego miejsca nie znalazłbym może,
Lecz kaź wyszukać, gdzieś koło jeziora.
Las jakby wyspa — bagna idą w kółko,
Przy jedném bagnie jest krzyża ułomek,
A w środku wyspy nad samą rzeczulką,
W spróchniałym dębie wydrążony domek. —
Nie gardź podarkiem miłościwy książę!
A mnie na gardle¹⁴¹ skaraj jak mordercę,
Może się śmiercią sumienie rozwiąże,
Może ciężaru pozbędzie się serce!!»

XIII

Chodyka zamilkł, — a ciżba milcząca
Patrzy na dziada okiem zadumania, —
Książę z powagą wysłuchał do końca,
Westchnął ukradkiem i oczy zasłania —
Cóż to? czy książę myślami się troska,
Że zakrył oczy i poruszył głową? —
Łza mu kapnęła — O! Łza Radziwiłłowska¹⁴²
Łacno złagodzi srogość statutową. —
Radziwiłł dumał — Powstał na ostatek,
Uderzył w dzwonek, szmer rozległ się w tłumie.
— «Mości panowie! — krzyknął woźny u kratak —
*Solvitur*¹⁴³ sessja na jutro po sumie!»

XIV

Nie wiem końca powieści — we dwa lata blisko
Umarł jakiś pokutnik w sluckim monastérze¹⁴⁴,
A dzwonnik rozpowiadał, dzwoniąc na pacierze:
Że podobno *Chodyka* było mu nazwisko¹⁴⁵. —
Że strach bywało patrzeć, jak pokutę czyni,
Jak o chlebie i wodzie stare kości suszy;
Że podobno coś zgrzeszył, że był na pustyni,
A zresztą Bóg go tam wie — pokój jego duszy!
A w lesie między mszarem jest wysepka dzika,
Na niej ogromny pszczelnik¹⁴⁶ — pasieka nie lada —

Grzech, Pokuta

¹⁴⁰czleku — dziś forma C.lp: człowiekowi, czlekwowi. [przypis edytorski]

¹⁴¹skarac na gardle — ukarać śmiercią. [przypis edytorski]

¹⁴²Radziwiłłowski — Radziwiłłowski. [przypis edytorski]

¹⁴³solvitur (łac.) — rozwiązana, zakończona (sesja sądu do oznaczonego czasu). [przypis edytorski]

¹⁴⁴monaster — klasztor. [przypis edytorski]

¹⁴⁵nazwisko — dziś popr.: nazwisko (w zapisie uwzględniona wymowa regionalna). [przypis edytorski]

¹⁴⁶pszczelnik — pasieka. [przypis edytorski]

A naród¹⁴⁷ o tój wyspie¹⁴⁸ dziwy rozpowiada,
A ten pszczelnik od wieków nazwano *Chodyka*.

17 września 1847

Błogostawiony Sadoch

LEGENDA KRAJOWA Z 1260 R.

I

Polską słońce poranne płynie —
Nie nad żyznými pola rozłogi¹⁴⁹,
Bo same pustki, trupy, pożogi,
W błogostawionej Piastów krainie, —
Bo plenne¹⁵⁰ niwy, zamożne wioski,
Bogate miasta kwitnącej Polski,
Nawiedził srogi miecz kary boskiej
Wróg chrześcijaństwa, zbójca mongolski.

Kędy przeleci Tatarzyn dziki,
Szlak swój naznacza krwi polskiej falą,
Co noc to szerzej luny się pałą,
Co dzień straszliwsze rozpaczy krzyki;
Już na popiołach zielsko zarasta,
Już kości trupów w polach bieleją,
A jeszcze nowe wioski i miasta,
Kąpią się we krwi i popieleją. —
Wróg swe zagony¹⁵¹ dalej zapuszcza,
Morduje, więzi, łupi, bezczęści,
A jak donoszą codzienne wieści,
Że już w Lublinie pogańska tłuszcza¹⁵². —

Nieplonne¹⁵³ wieści popłoch rozszerza —
Zwiastuny nieszczęść lecą przed wrogi,
I można szlachta, i kmieć ubogi,
Tłumem się sparli¹⁵⁴ do Sandomierza;
Bo w Sandomierzu pewniejsze wsparcie,
Zamek kamienny, wysokie wieże,
Gruby ostrokół¹⁵⁵ warownię strzeże,
A zbrojny zastęp stoi na warcie. —
Dzielnych łuczników skaliste łona,
Zniosły miecz Niemca, Litwina topor,
Oni Tatarom postawią opor,
W nich cała ufność, cała obrona.

II

Nad Sandomierzem poranek płynie —
Ale tak cicho, tak głucho wszędzie,
Że w całym mieście, w całej krainie,

¹⁴⁷*naród* — lud, ludzie. [przypis edytorski]

¹⁴⁸*wyspa* — dziś popr.: wyspa. [przypis edytorski]

¹⁴⁹*płynie (...) nad (...) pola rozłogi* — dziś z N.: nad rozłogami. [przypis edytorski]

¹⁵⁰*plenny* — dający duży plon; płodny. [przypis edytorski]

¹⁵¹*zagon* — tu: oddział wojsk tatarskich. [przypis edytorski]

¹⁵²*tłuszcza* — pogard.: tłum. [przypis edytorski]

¹⁵³*nieplonny* — tu: nie bez pokrycia, mający uzasadnienie. [przypis edytorski]

¹⁵⁴*sparli się* — tu: stłoczyli się, zebraли się. [przypis edytorski]

¹⁵⁵*ostrokół* — palisada; daw. ogrodzenie o funkcji obronnej, zbudowane z zastrzonych na końcach, gęsto obok siebie wbitych w ziemię bali drewnianych. [przypis edytorski]

Z żadnej się piersi głos nie dobiedzie —
 Tak głucho w mieście w porannej chwili,
 Że ci co bramy zamkowej strzegą
 Mogliby słyszeć szelest motyli
 I liczyć bicie serca własnego. —
 Jeden głos tylko, jeden ślad ludzi, —
 Dzwonek kościelny milczenie budzi. —
 Rój Domiénika zakonnych braci¹⁵⁶
 Niedawno jeszcze w tych stronach gości,
 A już sercami narodu włada;
 Już lud cudowne rzeczy powiada:
 O białych szatach, świętej postaci,
 Nauce, cnotach i pobożności.
 I teraz nawet Pańscy kapłani,
 Gardząc odważnie postrach¹⁵⁷ powszedni,
 Co się wokoło rozchodził wszędy,
 W bezludnym mieście zostali jedni
 I w swoich celach modłom oddani,
 Sprawują śmiało święte obrzędy. —
 Dzwonią na jutrznię — i całą rzeszą
 Na ranne modły do chóru śpieszą —
 Każdy z różańcem, z księgą, schylony,
 Z okiem pobożnie utkwionym w ziemi,
 Młodszy po przedzie, starsi za niemi,
 A dalej, starzec, ich przełożony. —
 Imię mu Sadoch — i lat już wiele,
 Jak nosi szatę swego zakonu,
 Jak niesie modły do niebios tronu,
 I ostrą włosień¹⁵⁸ nosi na ciele. —
 Z młodu wiódł żywot nie mniej surowy,
 Bo dzieląc Jacka z Czesławem trudy¹⁵⁹,
 Przebiegał boso pogańskie ludy,
 I szczepił u nich krzyż Chrystusowy. —
 A choć mu teraz prace i lata
 Zbieliły brodę, zorały czoło,
 Gotów by jeszcze pobiec wesoło,
 Ogłaszać wiarę na krańce świata. —
 Ale starszyzna wolą niepłonną¹⁶⁰
 Dała mu w rządy karność zakonną. —
 Czterdzieści dziewięć zakonnych celi,
 Tyleż w nich braci — w ustawach ściśli,
 Może ni jednej światowej myśli,
 Może jednego grzechu nie mieli —
 Bo pod świętego starca rozkazem,
 Zajęci pracą swojego stanu,
 W postach, modlitwie, ostrzej pokucie,
 Tłumili każde ziemskie uczucie,
 A duch każdego był świętym w Panu.

¹⁵⁶*Domiénika zakonnici bracia* — dominikanie. [przypis edytorski]

¹⁵⁷*gardząc (...) postrach* — dziś: gardząc postrachem. [przypis edytorski]

¹⁵⁸*włosień* — włosienica; ubiór z szorstkiego materiału, stosowany w średniowieczu dla „umartwienia” ciała, co miało być wyrazem lekceważenia (czy wręcz tępienia) cielesnej, materialnej sfery bytu na rzecz gloryfikacji sfery duchowej, niematerialnej. [przypis edytorski]

¹⁵⁹*Jacka z Czesławem trudy* — dominikanin św. Jacek wraz z bł. Czesławem i innymi braćmi zakonnymi-misjonarzami został posłany w 1221 r. przez św. Dominika, by nawracać ludy słowiańskie. [przypis edytorski]

¹⁶⁰*niepłonna* — tu: uzasadniony, niebezpieczny. [przypis edytorski]

III

I otoż wszyscy z świętym wyrazem
 Zasiedli w chóru ciemnym sklepieniu, —
 Wszystkie się oczy wzniosły do nieba
 I wszystkie usta zabrzmiały razem:
 «Boże! pośpiesz się ku wspomózeniu,
 Panie, ratunku Twego nam trzeba!»
 I dalej modły wyznawców Pańskich
 W jedno donośne spłynęły brzmienie,
 Czterdzieści dziewięć głosów kapłańskich,
 Jak gdyby jednej piersi westchnienie,
 Bo ich uczucia w jedno się zlały,
 Jedna w nich żądza — niebieskiej chwały.

Zmilkła na chwilę cała gromada
 I wedle ustaw, najmłodszy z grona
 Czyta tych świętych Pańskich imiona,
 Których pamiątka dzisiaj przypada:
 Miał już zakończyć — cóż to? błąd oka?
 Zdjęła go trwoga, przytomność traci,
 Widzi w swym ręku cud oczewisty¹⁶¹,
 W księdze, gdzie czytał, napis ognisty:
 «Dziś w Sandomierzu męka Sadoka,
 A z nim czterdziestu dziewięciu braci».
 Przeczytał słowa — «Cóż to on gada?» —
 Woła z podziwem cała gromada:
 I wszyscy śpieszą oglądać głoski,
 I wszyscy widzą wielki cud boski:
 Wtém znikły z karty wyrazy wieszczę¹⁶²,
 Jak sługi Boże poniknąć¹⁶³ miały —
 I znowu w chórze modły zabrzmiały
 Jeszcze gorętsze i szczerze jeszcze —
 Po modłach Sadoch z twarzą radośną
 Do najmłodszego przyszedł kapłana,
 I pełen skruchy padł na kolana,
 I świętą spowiedź odprawił głośno.
 Potém każdemu bratu kolejną¹⁶⁴,
 Rozwiązał grzechy, udzielił rady,
 Pokrzepił wiarą, wzmocnił nadzieję,
 I świętym chlebem Pańskiej biesiady —
 I znów przed Zbawcy klękli obrazem,
 Jak niegdyś Chrystus za dusze zbójcze,
 Święci wyznawcy wołają razem:
 «Nawróć ich Ojcze! przepuść im Ojcze!»

IV

I otoż wieczór, już po nieszporce¹⁶⁵,
 Sadoch ze swemi w środku kościoła
 Klęczy na ziemi, do Marii woła,
 I pieśń Maryi nuci w pokorze:

¹⁶¹ *oczewisty* — dziś: *oczywisty*. [przypis edytorski]

¹⁶² *wieszczy* — proroczy. [przypis edytorski]

¹⁶³ *poniknąć* — poznikać. [przypis edytorski]

¹⁶⁴ *kolejną* — tu: kolejno. [przypis edytorski]

¹⁶⁵ *nieszpór* a. *nieszpory* — nabożeństwo wieczorne (ostatnie w ciągu dnia) w kościele katolickim. [przypis edytorski]

Pieśń

Zawitaj Królowo, o Matko i Pani!
Zawitaj o nasza nadziejo!
Do Ciebie Adama synowie wygnani,
Z ziemskiego padółu, ze łzawej otchłani,
Wzdychają i gorzkie lzy leją. —
Nam serce obsiadły i kolce, i ciernie,
I burze szaleją, i gromy w nas biją,
Zwróć ku nam Twe oczy! o zwróć miłosierdzie!
Pośpiesz nam ku wsparciu Maryjo!

.....

v

Wtém z trzaskiem wróta kościelne pękły,
Tatar, co wyszedł zwycięzcą z bitwy,
Wyrznawszy w zamku naród przelękły,
Wpadł z dzikim wrzaskiem na dom modlitwy;
Jedni już łupią ołtarze Boże,
Drugich zbójecka wściekłość rozżarza,
I utłuszczone krwią Polską noże,
Wpychają w piersi sługom ołtarza.
Tryskają z piersi krwawe fontanny,
I białe szaty szkarłatem broczą,
Święci pod noże idą ochoczo,
I kończą pieśnią Maryi Panny:

.....
A owo po ziemskim wygnaniu tułaczem,
Gdy pójdziem na wieczność służebną gromadką,
Niech Jezus nad naszym zlituje się płaczem,
Niech Jego najświętsze oblicze obaczym,
Ukaż nam Twe Dziecię o Matko! —
Na łonie Jezusa, światłością odziani
Odetchną strapieni, umarli ożyją,
Lecz módl się za nami o Matko, o Pani!
O słodka Dziewico Maryjo!...¹⁶⁶

12 września 1845

Grabarz

GAWĘDA

W kościele trumna — słyhać organy —
I śpiew szpitalnych nędzarzy;
A przy kościele grabarz wół-pjany
Wsparł się na rydlu i gwarzy:

«Poczciwy rydel!... służy mi godnie,
Kopie tu żwirek i kopie;

¹⁶⁶Dziś w Sandomierzu męka Sadoka, a z nim czterdziestu dziewięciu braci (...) — Kościół rzymski beatyfikował męczenników sandomierskich, a papież Bonifacy VIII na prośbę Bolesława Wstydlwego i Prandoty biskupa krakowskiego, przywiązał do ich grobów pewne odpusty. [przypis autorski]

Raz... dwa... trzy... cztery... przez dwa tygodnie
Dwie jamy pańskie, dwie chłopie.

I teraz umarł ktoś od waszeci¹⁶⁷,
Tak mu sądzono — i basta!
Zostawił żonę, zostawił dzieci,
O biedna... biedna niewiasta!...

Co tam niewiasta? póki odwyknie,
Płacze i mówi pacierze,
Potém... filozof!... jak człowiek łyknie,
To zdrowiej te rzeczy bierze.

Na przykład... ktoś tam schodzi ze świata —
Grabarz mu jamę otworzy;
Mniej jednym człkiem... zdaje się strata,
A może zresztą niezgorzój!?

Śmierć, Pogrzeb, Korzyść

Człowiek stworzenie boskie rozumne,
Już go nie pogrześć jak bydło;
Szpital za dzwony, stolarz za trumnę,
Za lampy, świeće, kadzidło,

Ksiądz za msze święte, psalmy pokutne,
Grabarz, że kopiąc się trudzi, —
Každy grosz weźmie... śmierć — prawo smutne,
A z niejżytek dla ludzi!?

Jeden coś traci... to drugi zyska;
Bo wszyscy — boża drużyna,
A tam pod ziemią... trupie kościska
Gniją — zwyczajnie jak glina.

Trup

Na trupie dziecka wąż się obwije,
Mędrcom — szczur wlezie do ucha,
I gniazdo złoży, i mózg mu wyje,
W piersiach dziewicy — ropucha.

E! lzy się kręcą... lecz nie ma rady,
Nie tylko człeka, co z duszą,
Lecz Pan Bóg stworzył płazy i gady.
I oneż przecię jeść muszą.

A potém z trupa korzysta bliźni,
Bo zgnije trumna i koście,
A od zgnilizny grunt się użyźni,
I bujniej trawa poroście.

Czyż tylko trawa? — na złego grobie
Rosną pokrzywy i chwasty,
A dobry człowiek wyda po sobie
Jagódkę, kwiatek krzewiasty.

Grób, Rośliny, Dobro, Zło

Lub piękne drzewko wyskoczy hożo, —
Więc idzie korzyść koleją,
Czasem tak bywa... cmentarz zaorza,
A na nim żyto posieją.

¹⁶⁷ *ktos od waszeci* — szlachcic. [przypis edytorski]

I kupa kłosów urośnie z ziarka,
Och! jak to słodko i ładnie!
Na piersiach ojca, córka żniwiarka
Mendel zbożowy nakładnie.

To cóż, że cielsko zjedzą robaki?
Kiedy grób chleba przymnaża,
Boże mój, Boże! gdyby zgon taki
Na przykład... dla mnie nędzarza!

Na chwałę Twoją niech idzie Panie!
Com ja wycierpiał za młodu,
Teraz na starość w zdartej sukmanie,
Ginę od głodu i chłodu.

Wczora tak słodko, tak miłosiernie,
Cieszył mię pleban dobrodziej:
Że za łzy moje, za moje ciernie
Pan Bóg mię niebem nagrodzi.

Chcesz mię nagrodzić Ojczy światłości?
Będę zapłacon obfito: —
Niech z moich kości, dla potomności
Wyrośnie kwiatek lub żyto».

13 stycznia 1849

O chwale bożej i chwale królewskiej

GAWĘDA Z ŻEBRACKIEGO ŻYWOTA

I

W kruchcie jednej niedzieli, wynędniali, nieśmieli,
Dwaj żebracy siedzieli.

A że wcześniej dość było, a gawędzić tak miło,
Więc się sobie gwarzyło.

Gwarzą różnie a różnie, satyrycznie, ostróżnie,
O panach, o jałmużnie,

O kalectwie i latach, o szatach i o łątach,
O dziadowskich intratach¹⁶⁸.

O żebrackim swym stanie, o dzwonach, o organie,
I o księdzu plebanie.

I rzekł Szczudło koledze: «Wiész, że doma¹⁶⁹ nie siedzę.
Czasem wioski odwiedzę.

Czasem sobie zachodzę pod figurę przy drodze,
I tam piosnki wywodzę¹⁷⁰.

Jest przychód jaki taki, na dzień ze dwa szostaki,
Na kupienie tabaki.

¹⁶⁸*intrata* — dochód, zarobek. [przypis edytorski]

¹⁶⁹*doma* (daw.) — w domu. [przypis edytorski]

¹⁷⁰*wywodzić* — tu: śpiewać, wyśpiewywać. [przypis edytorski]

Ale najlepsza rada, iść, gdzie odpust wypada,
 Gdzie narodu¹⁷¹ gromada;

Mówić święte pacierze i śpiewać piosnki szczerze, —
 A pewno się grosz zbierze.

Ale jedna przestroga, módl się tylko do Boga,
 Nie patrz, czy kwota mnoga.

Bierz jak podarek Boży, kto ci do ręki włoży,
 A Pan Bóg ci przymnoży.

I twych modłów nie straci, za jałmużnę współbraci,
 Dobrodziejom zapłaci!»

Śluchał Kostёл téj mowy — «Rozum — rzecz — wart głowy,
 Koncept wielce jałowy.

Isć pod krzyżyk... a może!... zbierzesz skarby nieboże,
 Pan Bóg ci dopomoże.

A ja idę we dwory, choć żebrackie ubiory
 Psy szarpają ze sfory.

Mam jałmużny do syta, król mię żywi — i kwita.
 Pełna moja kaléta.

Człek się wesprze na kuli, idzie pod zamek króli,
 Do muru się przytuli.

Tam zjeżdżają się pany, wojewody, hetmany,
 Każdy w złoto przybrany.

Spojrzy który k'tej stronie, ja się nisko pokłonię,
 I wyciągam me dłonie;

Z panami trudna rada, czasem jaśna gromada
 Ani spojrz na dziada.

Czasem bywa człek w biédzie, gdy się wymknie po przedzie,
 Bo ktoś koniem najedzie.

Albo gorzej się zdarzy, kiedy żołdak ze straży
 Halabardą nędzarzy!

Czasem — dworskie swawole — rzuci kamień pacholę,
 Wlepi siniec na czole.

— Lecz często, zamiast psoty, ze szczególnej szczodroty,
 Rzuci czerwony złoty.

Albo pan jaki raczy dać do ręki żebraczéj
 Sto złotych, nie inaczej.

Ha! każdy ma swe gusty, ja wolę kąsek tłusty,
 A ty — sielskie¹⁷² odpusty.

¹⁷¹ *naród* — ludzie, lud. [przypis edytorski]

¹⁷² *sielski* — wiejski. [przypis edytorski]

Bóg dobry! tak kolego, lecz król... to co innego,
Król to żywi biédnego!

Nie Król, to dwór, co hula, ciebie Pan Bóg rozczula,
Co do mnie, wolę króla.

Wejdz pod królewskie znamię¹⁷³, siądz przy zamkowej bramie,
Obaczysz, czy ja kłamię?»

Szczudło głową coś kiwa, wtém organ głos przerywa,
Wyszła święta wotywa¹⁷⁴.

Boga, ten króla chwali, a król, stojąc w oddali,
Podstuchał, co gadali.

II

W tydzień — znów dziady społem; król z senatorskiém kołem,
Wysiada przed kościołem.

Idzie, gdzie dwaj żebracy, za nim niosą dworacy
Dwa bocheny na tacy.

Król z uśmiechem na twarzy obu biédnych nędzarzy
Własnoręcznie obdarzy.

Szczudło, co chwalił Boga, dostał bochen piéroga, —
Bulka cienka¹⁷⁵ i droga.

Kostél z królewskiej chwały wziął chléb czarny i mały,
Ciężki jakby ze skały.

Szczudło w rogu cmentarza tylko pacierz powtarza,
Na podarek nie zważa.

Oparł ręce u kija, wzrokiem niebo przebija,
Mówi *Zdrowaś Maryja!*

Kostél, chwalca królowy, nie raz z bulki razowej,
Szedł po rozum do głowy:

Skradł się cicho i zaczém, Szczudło modli się z płaczem,
Zmienił bulkę cichaczem.

Szczudło w rogu cmentarza ciągle pacierz powtarza,
Zamiany nie uważa.

Po mszy świętej, po sumie¹⁷⁶, modląc się, jak kto umie,
Ludzie wychodzą w tłumie.

Mniej już ludu co chwila, każdy gdzieś się posila,
Rzekł Szczudło do Kostyla:

¹⁷³znamię — tu: znak; *wejść pod znamię*: wejść w służby. [przypis edytorski]

¹⁷⁴wotywa — w kościele katolickim msza odprawiana w specjalnej intencji a. msza poranna, śpiewana. [przypis edytorski]

¹⁷⁵bulka cienka — bulka z drobno mielonej mąki. [przypis edytorski]

¹⁷⁶sumie — uroczysta, długa msza, odprawiana w południe. [przypis edytorski]

«Czas nam użyć swobody, weźmiem chleba i wody,
Siądziem wedle gospody¹⁷⁷.

Zjemy obiad żebraczy, niech Bóg nagrodzić raczy,
Naszych dobrych wspieraczy!»

Dobyl chléb z za pazuchy, czarny, ciężki i suchy,
Aż się sypią okruchy.

«No, syć się Bożą chwałą (rzekł mu Kostél zuchwało),
Patrz, co mi się dostało!

Ja za królewskie zdrowie, mam bułkę co się zowie,
Jadam jako panowie».

Szczudło spójrzał przez ramię, chléb swój suchy rozlamie:
«Boże! czy wzrok mój kłamie?!

Cóż to? skąd się to wzięło? Opatrzności¹⁷⁸ to dzieło?»
Z chleba złoto sypnęło!

Bo król hojny w potrzebie, wdzięczen pochwał dla siebie,
Zapiekl złoto we chlebie!

Ze dwie garści niemale, by okazać swą chwałę.
Że ma serce wspaniale.

I Kostéla nędzarza, co na Boga nie zważa,
Własnoręcznie obdarza.

Lecz Pan Bóg przeinacza, On podarek bogacza
Swemu chwalcy przeznacz.

Więc się Szczudło rozczuła, choć chromieje i kula,
Szedł dziękować do króla.

Król krzyknął: «Precz beznogu! do kościelnego progu,
Dziękuj tam Panu Bogu!»

Bo wstyd się w oczach zradca, że nie królewska władza,
Lecz Pan Bóg wynagradza.

III

Szczudło za swe dukaty wyniósł kościół bogaty,
Dał złote aparaty¹⁷⁹.

Zbudował dwa szpitale i sam przy Bożej chwale,
Żył pobożnie, wspaniale.

Aż syt Pańskiej opieki, poszedł na kraj daleki,
Królować z Nim na wieki.

28 maja 1849

¹⁷⁷*wedle gospody* — pod gospodą. [przypis edytorski]

¹⁷⁸*Opatrzności* — konstrukcja z partykułą -że, skróconą do -ż; znaczenie: czy Opatrzności. [przypis edytorski]

¹⁷⁹*aparaty* — sprzęty liturgiczne. [przypis edytorski]

Zalotnicy

GAWĘDA

Onego czasu młodziuchna, słodka,
Żyła dziewica, niebios pieszczotka,
Piękna jak gwiazda na niebie;
Cóż więc dziwnego, że serca żarzy —
Że wszyscy młodzi, że wszyscy starzy,
Skarbią jój względy dla siebie?

Kobieta, Uroda, Młodość

Młodzi poeci, starzy statyści,
Ludzie rycerscy i biuraliści
Króla Popiela czy Piasta,
Na jój spójrzenie¹⁸⁰ biegli zawodem¹⁸¹,
Jak gdyby muchy do czary z miodem,
Wołali: «cudo niewiasta!»

Mucha

Wołali chórem: «O kraśna¹⁸² dziewo!
Spójrz na prawo, spójrz na lewo,
My wszyscy twoi poddani!
Dla twoich wdzięków, dla twych przymiotów,
Každy choć w ogień polecieć gotów,
Daj dobre słówko o Pani!

Który z nas godzien (choć wszyscy życzą)
Posiadać twoją miłość dziewiczą,
Wybierz, po dobrym rozmyśle:
A gdy jednego z grona wybiorą,
Reszta nieszczęsnych, pójdzie z pokorą
Pójdzie — utopić się w Wiśle!»

Jęczą, wzdychają, czysto wariaci —
Biędna dziewica przytomność traci,
Spuściła oczki i słucha,
Nie wie jak pozbyć czułą gromadę,
Więc prosi w myślach o dobrą radę
Ojca i Syna, i Ducha.

Kobieta, Mężczyzna,
Miłość, Ojczyzna

Duch Święty radą wspomógł dziewicę,
Przez jój urocze, lecz blade lice
Przebiegły kraśne kolory,
Skinęła rączką drobną i białą,
I wznosząc rączki rzekła nieśmiało:
— «Moje wy czule amory!

Jak was nie kochać, powiedźcie sami,
Každy o miłość prosi ze łzami,
Každy jak z wosku odlany;
A taki kształtny, hoży, stateczny,
A taki dobry, a taki grzeczny,
Choćby przyłożyć do rany.

¹⁸⁰spójrzenie — dziś: spojrzenie. [przypis edytorski]

¹⁸¹zawodem — w zawody, na wyścigi. [przypis edytorski]

¹⁸²kraśny — piękny. [przypis edytorski]

Lecz jak was kochać moi panowie,
Dziś wiecie sami, że Tatarowie
Nabiegli kraj nasz w drużynie —
Mieczem i ogniem grożą ojczyźnie,
We krwi niewinnej i w spaleniznie,
Biędna ojczyzna zaginie.

Dziś, kiedy pora wesprzeć brat brata,
A wy? mężczyźni, obrońcy świata,
Wznosicie jeno toasty!
A zamiast śpieszyć ojczyźnie gwoli¹⁸³,
Ubrani w hatłas¹⁸⁴ i puch soboli,
Klęczycie u stóp niewiasty.

Chcecie miłości? któż was pokocha?
Chyba kobieta wietrzna i płocha
Takim zachwyci się mężem;
Dać komu rękę — cóż gdy się zdarzy,
Że domowisko najdą Tatarzy, —
A mąż nie włada orężem?

Kto chce miłości, wnet mu uwierzę,
Zrzućcie złotogłów, włóżcie pancerze,
Na koń i przeciw Tatar! —
Wszak wasza liczba dosyć jest mnoga,
Moich kochanków pułk przeciw wroga,
Niech się odznaczyć postara.

Kto więcej szczerbów na swém żelazie¹⁸⁵,
Kto więcej znaków i ran przywiezie,
Choćby zrabany, kaleki, —
Niech jeno weźmie tryumf nad wrogiem,
Ja go, przysięgam przed Panem Bogiem,
Kochać na wieki, na wieki!»

Tupnęła nóżką — ogień uroczy,
Ogień zapału wstąpił w jój oczy,
I padł na ciżbę w iskierce;
I zapłomienił ciżbę zdumioną —
Duch bohaterski wstąpił w ich łono,
Jak proch buchnęło ich serce.

I wzniosł się okrzyk w prawo i w lewo:
«Cześć bohaterko! cześć tobie dziewo!
Spełnią się twoje zamiary!»
Rzekli, wybiegli, chwycili bronie,
Wdzieli pancerze, siedli na konie,
I czwałem¹⁸⁶ walczyć z Tatary!

Pomimo siły, mimo przemocy,
Walczyli z wrogiem trzy dni, trzy nocy,
Zbili zastępów trzydzieści;

¹⁸³*gwoli* (daw.) — dla, z powodu, na rzecz (w szyku zdania zawsze *po* wyrazie, którego dotyczy). [przypis edytorski]

¹⁸⁴*hatłas* — atlas; daw. wytworny materiał, wytwarzany gł. na Wschodzie, jednostronnie błyszczący, często tkany w błyszcząco-matowe wzory. [przypis edytorski]

¹⁸⁵*żelazie* — dziś popr. forma Msc.lp: żelazie. [przypis edytorski]

¹⁸⁶*czwał* właśc. *cuwał* — najszybszy chód konia. [przypis edytorski]

Lecz sława przyszła drogim okupem,
Bo w końcu wszyscy polegli trupem,
Na polu walki i cześci¹⁸⁷.

Tylko pozostał jeden z ich grona,
Przez niego bratnia klęska pomszczona,
Przez niego Tatarzyn ginie.
Jednych rozdzielił z życiem lub bronią,
Drugich przepędził dzielną pogonią,
Gdzieś na dalekie pustynie.

Jeńcem tatarskim zmurował mury,
Ustroił ściany w łup armatury¹⁸⁸,
Wzięty własnymi rękoma;
A wyстроиwszy zamek po pańsku,
Dwie beczki wina zakupił w Gdańsku,
Dwie beczki miodu miał doma¹⁸⁹.

I z dziewosłęby¹⁹⁰ szedł do niebogi,
«Nagroź zwycięzcę, pobite wrogi,
Ja wszędzie byłem na czele!»
Dziewica oczkiem przyjaźném błyska,
Rękę rycerza w swych rączkach ściska. —
I wkrótce było wesele.

Wesele huczne — i ja tam byłem,
I miodek słodki, i wino piłem,
Lecz mi nie wiedzie się wszędzie:
Bo smakowity miodek i wino
Po brodzie ciekną, do ust nie płyną.
Ot i po całej gawędzie.

październik 1849

Gawęda o bocianie

I

Wiatr chłodno westchnął i mgłami kręci,
Zima już blisko, ej blisko!
Bocian poważny stróż sianożęci,
Rozpuszcza skrzydła, tumany męci,
I z wolna płynie na rżysko —
Siadł, zaklekotał, zwiesił dziób duży
I zamknął poważnie oko.
Snadź syn litewski marzy głęboko
O swęj zamorskiej podróży.

II

«Miłoś to lecieć w auzońską stronę¹⁹¹,
Miłoś coś widzieć i wiedzieć,
A rozważając trudy minione,

¹⁸⁷ *cześci* — dziś popr. D.lp: czci. [przypis edytorski]

¹⁸⁸ *armatura* (daw.) — zbroje; uzbrojenie. [przypis edytorski]

¹⁸⁹ *doma* (daw.) — w domu. [przypis edytorski]

¹⁹⁰ *dziewosłęb* — swat; osoba pośrednicząca przy składaniu propozycji małżeńskiej. [przypis edytorski]

¹⁹¹ *auzońska strona* — Auzonia to daw. poet. nazwa Włoch, Italii; tu: słoneczne kraje. [przypis edytorski]

Płądrować Nilu brzegi zielone,
Na piramidzie posiedzieć. —
— Lecz ach! wiadomo jednemu Bogu,
Czy ujdę śmierci lub klęski?
— Czy wrócę jeszcze w kraj nadniemeński,
Siędęż na kupie murogu^{192?}»

III

«O błonie Litwy! cudneż to błonie!
Tu wszystko szczęściem rozmarzy,
Słonko ciepłuchne, sianożęc wionie,
Dziatwa klekoce, a tam na stronie
Słysząc brząkanie kosarzy.
Słodkoż tu było — Bóg wie co dalej,
Czy wracać będzie już po co?
Może dąb z gniazdem zamieć obali,
Lub kry wiosenne zgruchocą?!»

IV

«Lepiej by swemi czuć oczyma,
W miejscu, gdzie szczęścia tak wiele,
Lecz piersi czują, że idzie zima,
Na żółtej łące już żeru nie ma,
Za chwilę śnieg ją zaściele!»
I ptak — opiekun błoni ojczystej
Wyprężył dziób swój czerwony,
Podbiegł — rozwinął lot zamaszysty...
Uleciał w auzońskie strony.

Żebrak-fundator

GAWĘDA KLASZTORNA

I

Z torbą na plecach, w wypłowiałej kurcie,
Dziad siwobrody, schylony przez lata,
Stanął pokornie przy klasztornej furcie,
I drżącą ręką we dzwonek kołata.
Stary kapelusz cienił starą głowę,
Na czarnym sznurku, wisiały u szyi
Krzyż Chrystusowy i medal Maryi,
A u popręgi¹⁹³ paciorki bukowe.
Żebrak, czy pielgrzym? — a któż jego zbada?
I kto by zresztą troszczył się o dziada.
Starzec we dzwonek furciany kołata,
Była to furta bernardyńskiej braci —
Snadź¹⁹⁴ musi pomnieć staroświeckie lata,
Snadź i ojcowie tutaj niebogaci;
Klasztor i kościół budowane z drzewa —
Czasy Witolda pamiętają pono¹⁹⁵ —

¹⁹²*murog* — siano bardzo dobrego gatunku, pochodzące z łąk położonych pomiędzy gruntami uprawnymi. [przypis edytorski]

¹⁹³*popręga* — pas na wierzchnim ubraniu. [przypis edytorski]

¹⁹⁴*snadź* (daw.) — widocznie. [przypis edytorski]

¹⁹⁵*pono* — podobno, prawdopodobnie. [przypis edytorski]

Ściany się trzęsą, kiedy wiatr powiewa,
Dachy słomiane zakwitły zielono,
Przy starych ścianach rozrosły się chwasty,
Szorstka pokrzywa i oset kolczasty.
Starzec za sznurek pociągnął po trzecie,
Rozbity dzwonek gdzieś głucho kołata —
Wreszcie ktoś idzie: — otwarła się krata —
Odźwierny spytał: «A czego tam chcecie?»
Dziad się pokłonił, aż brzękły u szyi,
Krzyż Chrystusowy i medal Maryi.

II

I rzekł: «Niech będzie Jezus Chrystus pochwalony!
Oto do miejsc cudownych wybrałem się w drogę,
Ślubem po żebraniu obchodzę te strony,
Ale głodny, schorzały, dalej iść nie mogę.
Mam moje święte wota, chcę czynić im zadość,
Ale cóż? Stare nogi nie służą mi sporno,
Stare kościska bolą... ej! starość nie radość,
Ojcowie! chcę gościny za furtą klasztorną
A za dzionek, za drugi, orzeźwiwszy duszę,
Powieм szczerze: *Bóg zapłać*, i dalej wyruszę.
A może tutaj umrę, no! to zawsze lepiej
Umrzeć w świętym klasztorze niż na drodze pono,
Przecię kapłańska ręka powieki zasklepi,
I trupa choćby wodą pokropi święconą.
Ojczel! powiedz starszemu, że tu dziad w podróży
Prosi o miskę strawy i schronienie skromne,
A za to, czyli umrę, czy żyć będę dłużej,
Nigdy w moich modlitwach ojców nie przepomnę.
Uczynność niestracona — wszak wiesz ksiądz dobrodziej,
Kiedy żebrak przychodzi, sam Chrystus przychodzi,
Kropla wody, co podasz ze szczerzego łona,
Na Sądzie Ostatecznym będzie policzona!»

Żebrak, Miłosierdzie

III

Dziad się pokłonił, aż brzękły u szyi,
Krzyż Chrystusowy i medal Maryi. —
Odźwierny fuknął: «A toż co się znaczy?
Niedobrześ trafił, morałów twych szkoda;
Tu klasztor księży, nie szpital żebraczy,
Ani zajezdna żydowska gospoda.
Tu nie masz chléba i kątką dla ciebie,
U nas ciasnota i ubóstwo wszędzie,
My sami żyjem o żebranych chlebie;
Ruszaj stąd dziadu! nic z tego nie będzie!
A zresztą... zostań, odpocznij za bramą,
A ja się dowiem do starszyńskiej celi,
Możec jałmużnę gwardyjan udzieli —
Lecz pewien jestem, że powie to samo». —
I tak odźwierny, z niechęcią na twarzy,
Odszedł i zniknął w głębi korytarzy.
Wkrótce powrócił — «Mówilem zapewno,
Że się nie wnącisz pod klasztorne szczyty;
Ksiądz przełożony ofuknął mię gniewno:
Czy my bogacze? Czy my jezuita?»

Czy widzą u nas pałace w klasztorze?
Że się włóczęgi chcą wnącać bez pracy,
Na nas poddaństwo nie sieje, nie orze,
Sami jesteśmy w Chrystusie żebracy!
Dziad, mówisz, chory — umrze gdzie pod progiem,
To nowy kłopot, chować go potrzeba,
Dajcie mu piwa i krajankę chléba,
I niech co prędzej wynosi się z Bogiem». —
Tak rzekł odźwierny i z sobą coś radzi,
W środek klasztoru żebraka przyzywa,
I dał mu w izbie klasztornej czeladzi
Krajankę chléba i szklanicę piwa.
Dziad się orzeźwił — i z Bożego domu,
Wyszedł pokornie cieniem korytarzy,
I siwym wąsem mrugnął po kryjomu, —
Czy to był uśmiech czy boleść na twarzy?
Potrzęsnał głową, aż brzękły u szyi,
Krzyż Chrystusowy i medal Maryi.

IV

Pokulał w miasto — o kroków niewiele,
Stała kaplica drewniana i niska,
Z cmentarza brzydkie oczyszczono ziele,
Na dachu krzyżyk jak gwiazda połyska;
Kapliczka nowa, skromna i chędogą,
Że gwałtem pragniesz modlić się do Boga.
Tuż przy kaplicy stoi domek cichy,
Na dachu krzyżyk, a u okien kraty,
Snadź, że i tutaj zamieszkały mnichy,
Snadź, że i tutaj zakon niebogaty. —
Nad furtą obraz, wielkimi rozmiary,
Skręśleni więźnie, księża i Tatarzy. —
Starzec ukłęknał i uchylił głowę,
Snadź do modlitwy zapalony szczerze,
Odpiał od pasa paciorki bukowe,
Bije się w piersi i liczy pacierze;
I słońce zaszło, i ciemno na dworze,
A starzec jeszcze z Bogiem w rozhowerze¹⁹⁶.

V

Wtém ktoś mu rękę na ramię położy,
Dziad się obejrzał, oto kapłan przy nim —
Ubrany biało jako anioł boży,
Krzyż ma na piersi purpurowy z sinim,
— «Wybacz mi dziadu, żeć przerywam modły,
Znać, że odbywasz pielgrzymkę pobożną,
Lecz kiedy ciebie losy tu przywiodły,
Wiedz, że przed nocą odejść stąd nie można.
Nie tobie ziębnąć na wieczornym chłodzie,
Nie jesteś młodzik, krew ci się nie żarzy,
Nie szukać kąta w żydowskiej gospodzie,
Gdy masz pod bokiem klasztor trynitarzy.
Z łaski Najwyższej, choć dostatków nie ma,
Lecz nie jesteśmy ubodzy i głodni,

¹⁹⁶rozhovor (z rus.) — rozmowa. [przypis edytorski]

Znajdzie się szklanka wina dla pielgrzyma,
Znajdzie się kątek na noc dla przychodni.
Chodź za mną stary! dam ci w szczupłej celi,
Misę pokarmu i siennik pościeli».

Dziad się pokłonił i szepnął nieśmiało:
«Ej! Chciałbym spocząć we schronieniu świętém!
Miałem już dzwonić, lecz męstwa nie stało,
Człowiek w lachmanach nie chce być natrętem.
Wasz klasztor szczupły, jako z wierzchu baczę,
Och dobry księżu! nieśmiałość mię bierze,
Gdzie by tam miejsce na szmaty żebracze?
Gdzie by tam waszę objadać wieczerzę?» —
Ksiądz się ofuknął i podnosząc ręce
«Boże! — zawołał — co ten człowiek plecie?
Myż trynitarze, wykupując jeńce,
I wzdłuż, i w poprzek, włóczęmy się po świecie,
Toć w Turczyźnie, i w tatarskim Krymie,
Kiedy obaczą, żeś pielgrzym z daleka,
Proś o gospodę w Chrystusowe Imię,
Dadzą ci miskę kobyłego mléka,
A tuż mój bracie przecię nie Tatary,
Lecz klasztor polski, co w Chrystusa wierzy,
Nié ma co gadać, chodź ze mną mój stary,
Resztę modlitew skończysz po wieczerzy». —
Dziad się pokłonił, aż brzękły u szyi
Krzyż Chrystusowy i medal Maryi.

VI

Nocował z bracią, a nazajutrz rano
Nie poszedł w drogę, — dni za dniami biega,
Dziad nie odchodzi, bo i nié ma czego,
Gdy mu tak dobrze za kratą furcianą.
Pod bokiem kościoł, korzystając z pory,
Starzec się modli od samego ranka,
Dalej obiadek, a dalej nieszpory,
I przyjacielska z ojcy pogadanka;
Ma czysty siennik i wygodną celę,
Ma w refektarzu¹⁹⁷ swój stolik, gdzie jada,
Nawet w drewnianym i szczupłym kościele
Jest wedle kruchty ławeczka dla dziada.
Tydzień i drugi dziad bawi z rozkoszą,
Lecz być natrętnym nie wypada dłużej,
Już by i poszedł, lecz go księża proszą:
«Pozostań starcze! wypocznij z podróży!»
I tak do siebie przywykli nawzajem,
Że kiedy przyszło pożegnanie rzewne,
Dziad się nie kłaniał żebrackim zwyczajem,
Lecz ścisnął ojców jakby swe pokrewne —
Przełożonemu oddał ze swój szyi,
Krzyż Chrystusowy i medal Maryi.

VII

Dziad powędrował — i wieść przepada,
I zapomniano starego dziada;

¹⁹⁷refektarz — jadalnia klasztorna. [przypis edytorski]

Aż oto... minął miesiąc, nie dalej,
Pańska karoca po bruku pali,
A za nią wozów ładownych w zboże,
Wąska ulica objąć nie może.
Strojny w bogate z futrém czamary,
W karocy siedzi pan jakiś stary;
On skinął ręką — i wozy staną
Przed trynitarstką furtą drewnianą;
Pan wysiadł z wozu i przed kościołem,
Zdjąwszy swój kołpak, uderzył czołem,
A jako dobrze świadom téj strony,
Poszedł do celi, gdzie przełożony.
Widząc, że postać tak znakomita,
Ksiądz przełożony u progu wita,
Prosi do celi, jeżeli łaska;
Pan się uśmiecha i brodę głaska:
«Ej dobry księżu! czyż w nowój szacie
Starych znajomych już nie poznacie?
Patrzej — jaż przecię żebrak ten samy,
Coś sprzed kościelnej przywiódł mię bramy,
Coście tak długo ojcowie mili,
Chlebem karmili, winem poiili;
Dziś znów przychodzę do was gościna,
Lecz niosę z sobą mój chléb i wino,
I was zapraszam do mego stołu;
Co Bóg udzielił, jedzmy pospołu,
A co zostanie, użyjem godnie,
Zjedzą ubodzy albo przychodnie!» —
Ksiądz przełożony patrzy ciekawie,
Nie wie, czy we śnie, czy to na jawie,
Nie śmie zadawać pytań starcowi.
Ten się uśmiechnął i dalej mówi:

VIII

«Nazwisko moje: Paweł Majkowski,
Bóg mię na długie błogosławił lecie,
Mam piękny dworzec, przy nim cztery wioski,
Miłość u ludzi i urząd w powiecie.
Byłem szczęśliwy wpośród dziatwy grona,
Lecz sądów bożych nikt nie zna, nikt nie wie.
Umarła dziatwa, umarła mi żona,
Zostałem jeden jako liść na drzewie:
Gdy drodzy sercu, gdy zmarli jedyni,
Tęskno mi było w mym złoconym gmachu;
Jęczałem smutnie jak ptak na pustyni,
Jako kruk nocny, co czuwa na dachu,
I rzekłem w duchu: dopomoż mi Panie!
Dolę, niedolę złożyć w Twoje ręce,
Niech dusza moja spokojną zostanie,
Na chwałę Twoją me włości poświęcę!
Bóg mię wysłuchał w utrapieniu mojem
I duszę świętym nawiedził spokojem.
A więc skwapliwy ze śluby mojemi,
Przed Sakramentem przysiągłem w kościele,
Grosz mego skarbcza i majątek ziemi,
Oddać na dobre dla ludzkości cele;

Na jakiś zakon, co w świętej pokorze,
Z otwartym sercem jako zbawca stoi,
Pełni nad bliźnim miłosierdzie boże,
Łaknących karmi, pragnących napoi,
Co garnie ludzi jako Chrystus dzieci,
Słabych umocni, a ciemnych oświeci.

Jest pełno mnichów, wszystko niebogaci,
Wszyscy gorliwi i święci być mogą;
Jak zrobić wybór między tylu braci?
I kogo wesprzeć moją zapomogą?
Więc jałem czytać zakonnicze prawa,
I patryjarchów klasztornych statuta,
Widzę, że wszędzie zbawienna ustawa,
Jeśli występkiem ludzkim nie popsuta.
Jakiż tu wybór? I różnica jaka?
Duch Święty środek poszepnął mi na to:
Przywdzieję szmaty prostego żebraka,
Sam się przekonam za klasztorną kratą,
Gdzie ludzie bardziej w zakonie zupełni?
Kto piękniej cnotę miłosierdzia pełni?»

IX

«Więc z kijem w ręku, w żebraczej odzieży,
Szedłem do miasta w pokornej postaci;
Zliczyłem krzyże od kościelnych wieży,
I zapukałem do najpiérwszych braci.
Ojcze, szanując ich sukienkę świętą,
Tęgo klasztoru głośno nie nazowę —
Dość, że mię stamtąd zelżywie wypchnięto,
Gdym prosił chleba w Imię Chrystusowe.
Poszedłem dalej — przed memi oczyma,
Stanął klasztorzek świętego Bernarda,
I tam do zbytku uprzejmości nie ma,
I tam mię gorzka spotkała pogarda,
Tylko mi dała ręka litościwa,
Krajanekę chleba i szklanicę piwa.

Tak mię to zimne przyjęcie odstrasza,
Że w waszą furtę nie pukałem zgoła —
Tylko ukląknę, a uprzejmość wasza,
Sama żebraka wzięła spod kościoła,
Wyście mi dali ojcowską gościną
Chlób i gospodę, i serce, i wino.
Ślub mój spełniony — niech w waszym klasztorze
Zostanie moja posiadłość ojczysta;
Tu się wypełnia miłosierdzie boże,
Tu z moich darów społeczność skorzysta;
Skorzysta więźni, co wykupu czeka,
Stary przechodzień i żebrak kaleka.

X

«Oto mój ojcze, przyznany w urzędzie
Akt fundacyjny księży trynitarzy,
Ze czterech wiosek dostatecznie będzie
Przyjąć żebraka, kiedy się nadarzy,
I dźwignąć z muru kościelną budowę,

I monastéru korytarze nowe:
Ja wszystek grosz mój składam w twoje ręce,
To będzie dla mnie starego na kaszę —
Bo ja się do was na gościnność wnącę.
Dawny znajomy, wiem porządki wasze,
Dacie mi ciepłą, choć malutką celę,
I w refektarzu stolik, gdzie się jada,
Nawet pamiętam, że w waszym kościele
Jest wedle kruchty ławeczka dla dziada.
Potém mię pogrześć będziecie łaskawi,
Bo już przeczuwam mój kres niedaleki;
Niech się co roku kilka mszy odprawi,
Za mego życia i w potomne wieki.
A gdy z mych wiosek będziecie bogaci,
Spełnić wam jeden warunek potrzeba:
Złóżcie corocznie bernardyńskiej braci,
Beczulkę piwa i bochenek chleba,
Bo oni w kuchni swego refektarza,
Chlebem i piwem przyjęli nędzarza».

xI

Obok zamku, co stare przypomina dzieje,
Murem obwiedzion kościół i klasztor bieleje.
Tak tu święcie, tak cicho, że westchniesz z rozkoszą:
W kruchcie siedzą żebracy i jałmużny proszą.
Zapytaj ich przechodniu, a każdy ci powie,
Kto dał piérwszy początek ceglanej budowie:
Że bogaty fundator w żebraczym ubiorze,
Próbując gościnności był w każdym klasztorze,
Że zewsząd odepchnięty, choć kłaniał się nisko,
Tu jeno chrześcijańskie znalazł przytulisko. —
Że przezeń trynitarze zostali bogaci,
Że włożył obowiązek na zakonnych braci:
By ojcom bernardynom, jako rok upływa,
Składali bochen chleba i beczulkę piwa;
Że ten stary obyczaj aż dotąd się trzyma,
Że dziś ojce gościnnie przyjmują pielgrzymą,
By snadź bogaty żebrak, jeżeli się zdarzy,
Nie powędrował dalej szukać trynitarzy¹⁹⁸

7 grudnia 1850

O skarbcu zaklętym

GAWĘDA GMINNA

I

Ma swe powieści prostota wioskowa —
A tak im wierzy, że przysiąc gotowa!
Kłamią starcowie, dokłamują młodzi,
I tak się gminne podanie urodzi;
Z ojca na syna, a z syna na wnuka,

Słowo, Wiara, Kłamstwo,
Dziedzictwo

¹⁹⁸każdy ci powie, (...) że bogaty fundator w żebraczym ubiorze (...) — prawdziwe zdarzenie, które nam posłużyło do osnucia obecnej gawędy, opowiadał mi J. I. Kraszewski podczas pamiętnej dla nas bytności w Hubinie w lipcu 1850 r. Powodowani uczuciem delikatności, nie wymieniliśmy nazwiska miasta, gdzie się zdarzył wypadek, w naszej gawędzie opowiedziany. [przypis autorski]

Idzie, na przykład, taka banialuka:

*

Stał sobie zamek przed dawnymi laty,
Żył sobie w zamku kasztelan bogaty;
Znany po całym Wschodzie i Zachodzie,
Rąbał Tatarów jak zielsko w ogrodzie,
Zmurował kościół z miedzianymi szczyty,
Przy nim osadził ojce jezuiity,
Sprawiał dla królów biesiady i łowy,
Wypędzał z gruntów sieroty i wdowy,
Z wielkimi pany żył *za-panie-bracie*,
Szlachciców chłostał na perskiej makacie;
Tysiąc mu chłopów uprawiało zboże,
I wielkie skarby zgromadził w komorze.

Szlachcic, Pozycja społeczna

On żył — zwyczajnie jak księżę udzielnny,
Umarł — zwyczajnie jak człowiek śmiertelny;
Śladem za dziadem i ród jego ginie,
I groźny zamek stanął w rozwalinie.
Marmur i cegła z wieżycy wyniosłój,
Opadły gruzem i chwastem zarosły;
Po bastyonach, skąd grzmiała potęga,
Szczur się zagnieżdża i żmija wylęga.
Bóg jeno tutaj przytułek naznacza
Na noc dla zbójcy, na dzień dla puchacza,
Słowem pustkowie!...

Nie całkiem pustkowie —

Spytaj u ludzi, a każdy ci powie:
Że pod gruzami, trzy sążnie od ziemi,
Jest loch zakuty sztaby żelaznemi;
A w lochu skrzynia zakowana młotem,
A w skrzyni skarbiec ze srebrem i złotem,
A na powietrzu, nad gruzami, nisko,
Sinie¹⁹⁹ i błędne pali się ognisko.

II

Mówią o skarbcu i starzy, i młodzi,
Po całym kraju powieść się rozchodzi;
Zwiedzał to miejsce niejeden ochoczy
I widział skarbiec na własne swe oczy,
Lecz brać nie można, bo w głębi pieczary
Jęczy duch jakiś czy pokutnik stary.
Twarz jego sucha, jakby trupia głowa,
W sobolą szubę i w kołpak się chowa;
Ma siwe kudły na brwiach i na brodzie,
Oczami strzela aż duszę przebodzie;
Iskrzą brylanty u jego kaftana,
Na piersiach zbroja srebrem zwirowana —
On jęczy jękiem żywego człowieka,
A przecię²⁰⁰, grobem czuć odeń z daleka,
Postać nieznaną, krój szaty nieświeży,

Duch, Upiór, Pieniądz

¹⁹⁹sinie (rus.) — niebieskie, błękitne. [przypis edytorski]

²⁰⁰przecię — dziś: przecież a. przecie. [przypis edytorski]

Rdza na pancerzu, a pleśń na odzieży.

Brzęcząc w ogniwa rdzawego łańcucha,
Pies z całych piersi groźnym rykiem bucha
Szczeka i warczy, i pilnuje wnijscie²⁰¹,
Z oczów mu patrzy krwawo i ogniście.
Niejeden z mieczem i szepcząc pacierze
Był tam w nadziei, że skarby zabierze,
Lecz byle trafił na jaskinię czarną,
Grobowe jęki strachem go ogarną;
Brytan się rzuca na piersi, na ramię,
Zakrwawi ręce i oręż połamie,
Aż biędny śmiałek, nie mogąc dać rady,
Ucieka z lochu zraniony i blady.

III

Mówią o skarbcu i starzy, i młodzi,
Po całym kraju powieść się rozchodzi —
I mówił prymas do pobożnych księży:
«Niech egzorcyzmem piekło się zwycięży,
Śpiewajcie psalmy i uderzcie w dzwony,
Snadź²⁰² że ów pieniądz na kościół sądzony.
*Orate fratres*²⁰³, téj duszy coś boli.
Od mąk czyscowych²⁰⁴ modlitwa wyzwoli!
Zbrojny w modlitwę i święconę wodę,
Ja sam was bracia do zamku powiodę,
I skarb zabierzem». I oto kapłani
Wychodzą, w szaty świąteczne przybrani,
Choć po ich czołach pot ocieka zimny,
Biją we dzwony i śpiewają hymny,
Święcą zwaliska i pełni popłochu,
Przy świetle gromnic tłoczą się do lochu.
I widzą postać zbrojnego widziadła —
Postać jęknęła i na twarz upadła,
Lecz kiedy prymas, za którym szło grono,
Sięgnął rękami, kędy skarb złożono,
Widmo powstaje, rękę mu odpycha,
Pies brzęknął w łańcuch i zawarczał z cicha.
Prymas nie wątpi, że strachy odegna,
Żegna upiora, i upior się żegna: —
Święconą wodą kropi go co chwila,
Upior się modli i głowę uchyla.
Więc chrześcijanin... nie lęka się krzyża,
Lecz trąca, kto się do skarbu przybliża.

Próbują księży wszyscy po kolei,
Śpiewają psalmy: «*Miserere mei*²⁰⁵».
I upiór śpiewa, i uklęka z dala,
Jeno do skarbcu tknąć się nie dozwala.
Jęczy aż echo odzywa się w gmachu;
Kapłani zbladli, umilkli ze strachu,

²⁰¹ *wnijscie* (daw.) — wejście. [przypis edytorski]

²⁰² *snadź* — widocznie, prawdopodobnie. [przypis edytorski]

²⁰³ *orate fratres* (łac.) — módlcie się bracia. [przypis edytorski]

²⁰⁴ *czyscowy* — dziś: czyścicowy. [przypis edytorski]

²⁰⁵ *miserere mei* (łac.) — ulituj się nade mną. [przypis edytorski]

I przerażeni wybiegli spod ziemi,
A jęk grobowy ozwał się za nimi.

IV

Mówią o skarbcu i starzy, i młodzi,
Po całym kraju powieść się rozchodzi —
I król zawołał: «Skąd ten postrach płonny?
Ej mości panie podskarbi koronny!
Znając odwagę nigdy nieomylną,
Wierności waszej polecamy pilno:
Ruszaj do zamku! to sprawa ojczysta,
Rzeczpospolita na skarbie skorzysta;
A jakieś widmo co przestrasza księży,
Mego rycerstwa pewno nie zwycięży».
Więc uzbroiwszy i piersi, i głowę,
Lecą pancerni w zwałiska zamkowe,
Lecą w sto koni, na śmierć obojętni:
Wesołe echo po zwałiskach tętni,
Mieczami brzęczą, a tu nuta żwawa,
Bojowa surma serca im dodawa.
Zsiedli z rumaków — i w szykownej parze,
Tłoczą się w wąskiej i ciemnej pieczarze,
Weszli do lochu — cofnęli się w trwodze...
Widmo rycerza klęczy na podłodze.
Wbiega podskarbi (a śmiały był dosyć),
Każe rycerstwu cały skarb wynosić...
Widmo spójrzało straszniemi oczyma,
Wzniosło prawicę, do boku się ima,
I z dzikim zgrzytem, co by wzruszył skały,
Wyciąga z pochwy swój miecz zardzewiały:
Zwarli się bojem — szczękła stal na stali,
Trupie żelazo jakby ogniem pali,
Rąbie pancérze i gruchoce kości; —
A brytan skutny wścieka się ze złości;
Skacze rycerstwu na piersi, na ramię,
Zakrwawia ręce i orężę łamie;
Kto się posunie już na ziemi leży,
Widmo zrąbało secinę rycerzy.
«Nie walczyć z duchem! — wykrzyknęli starzy —
Nas nie przemogli Szwedzi ni Tatarzy,
Przemogło widmo, na jawie czy we śnie...
Trudno dotrzymać, gdy rażą boleśnie!»
Więc bladzi, we krwi, wybiegli spod ziemi,
A jęk grobowy ozwał się za nimi.

V

Mówią o skarbcu i starzy, i młodzi,
Po całym kraju powieść się rozchodzi;
A lud się dziwi, że nie dany zgoła,
Ni dla ojczyzny, ani dla kościoła.

Jesienną nocą, sierota z pobliska,
Przyszła w ruinach szukać przytuliska,
Wicher się wkradał przez okna i szczyty,

Jęczał od gżémsów²⁰⁶ ceglanych odbity.

Puchacz wychylił ze strzelnicy głowę,
I wydobywał jęki nadgrobowe.
Smutniej nad wichry, smutniej nad puchacze,
Młoda sierota narzeka i płacze:
«O ludzie, ludzie! niech Bóg nie pamięta!
Jestże na ziemi sprawiedliwość święta?
Rodzice zmarli, zgorzał dach méj chaty,
Czyha na cnotę złoczyńca bogaty,
Abym służyła za hańby narzędzie,
Zbrojne pacholki ścigają mię wszędzie!...
Muszę uciekać i tulać się z dali,
Kryć się od ludzi, by mię nie wydali —
Straszno mi w nocy! przypadłam bez znaku
Na grobie matki w cmentarnym sośniaku,
Ach! przed zbrodniarza dzikiemi oczyma,
Nawet na grobie przytuliska nie ma;
I tam mię ścigał — biegnę na bezdroże,
Te puste gruzy ocalą mię może,
Lecz przyjdzie jutro — ja wyjść stąd się boję,
Umrę od głodu — o losyż wy moje!!
Za cóż ja, za co, mam cierpieć tak srogo?
Nie mam na świecie nikogo! nikogo!»

«O! znam ja kogoś co mi rękę poda,
U niego dla mnie i życia nie szkoda!
On mię tak kocha, mnie przy nim tak miło,
Jeszcze by szczęście sierocie wróciło!
Lecz biédnym myśleć o szczęściu nie wolno,
On sam na chléb swój pracuje mozolno,
Z pracy rąk jego wyżywienia czeka,
Zgrzybiały ojciec i matka kaleka».

«Och! marnych groszy gdyby choć niewiele,
Wraz byśmy wiarę przysięgli w kościele.
Potém, gdzie oko, gdzie poniesie noga,
Na kraj by świata uciekli od wroga.
W słomianéj chacie, na ubogiej niwie,
Wiek by nam płynął, oj płynął szczęśliwie!
Bo niczém praca na polu lub w lesie,
Byle mieć szczęście, jako sercu chce się.
Mało co sercu?! kiedy dola nie da,
Ot czeka hańba albo gorzka bieda!
Wybierz sieroto dopóki masz porę —
Nie! ja śmierć głodną w tych gruzach wybiorę!»

VI

Wtém zagrzmiał tętent donośny i długi...
To prześladowca ze swojemi sługi...
Sierota drgnęła i pełna popłochu
Tuli się w gruzy... i wpadła do lochu.
I widzi skrzynię okutą w oddali,
Nad nią w powietrzu ognisko się pali,
Kłęczący człek w staréj rycerskiej odzieży,

²⁰⁶gżéms — dziś popr.: gzyms. [przypis edytorski]

Sierota, Kobieta,
Mężczyzna, Ucieczka

I pies łańcuchem przykowany leży.
Twarz człeka sucha jakby trupia głowa,
W sobolą szubę i w kołpak się chowa;
Ma siwe włosy, grobem z niego wieje,
Lecz w oczach widać słodycz i nadzieję.
Skinął na skrzynię, potem na dziewoję;
Jak gdyby mówił: «zabieraj, to twoje!»
I wnet ze skrzyni jakby cudu dzieło,
Rozpękły sztaby i wieko runęło.

VII

Sierota w strachu zemdląła, upadła
I słyszy we śnie, jakby głos widziadła:
«Owo te skarby we srebro i złocie,
Ja przed wiekami wydarłem sierocie,
Lecz za tom srogą ukaran pokutą,
Bo serce moje do skarbu przykuto.
I po mym zgonie zostawszy upiorem,
Musiałem jęczeć i czuwać nad zbiorem,
Póki sierota cnotliwa, a biedna,
Zabrawszy złoto, zbawienie mi zjedna.
Zabierz i módl się — bo jest wyrok boży,
Że twa modlitwa niebios a otworzy!»
Dzięwcę się budzi — i patrzy, i słucha;
Zniknął już upiór, zniknął pies z łańcucha,
Jeno we skrzyni migocą się staréj
Czerwone złote i białe talary.
Sierota klęka i łzami zalana,
Zaduszne psalmy mówiła do rana,
Porankiem wysła strwożona i błada,
Z płaczem, ze śmiechem swój cud opowiada.

Krzywdą, Kara, Upiór, Dar,
Sierota, Modlitwa

VIII

Zbiegli się ludzie poczciwi a prości —
Patrzą na złoto, lecz nikt nie zazdrości,
Szeptają owszem i młodzi i starzy:
«Dawny kasztelan ukrzywdzał nędzarzy,
Zgromadził wiele i srebro, i złota —
To łzy sieroce — niech bierze sierota!»

IX

W niedzielę idą przed ołtarza progi,
Biedna sierota i młodzian ubogi,
I świętych ślubów zaprzysięgli słowa,
I była huczna biesiada godowa. —
Zabrali skarbiec i świętym zwyczajem
Dzieli się z Bogiem, bliźniemi i krajem.
Sypią jałmużny ku biędnych potrzebie,
Murują kościół, że aż widno w niebie;
W kościele zasię modlą się co rana,
Za wieczny pokój duszy kasztelana.
Rzeczpospolitęj dali na usługi,
Hufiec pancerny, i jeden, i drugi,
A co zostało, to jakoś się sporzy;
Żyli w miłości i w bojaźni bożej.

x

Mówią o skarbcu i starzy, i młodzi,
W całym się kraju przypowieść rozchodzi, —
A gdy ją każdy powtarzał jak zdoła,
Doszła na koniec do naszego siola.
By zaś w późniejszej nie zginęła dobie,
Ja wziąłem przed się utrwalić ją sobie,
I wedle ludzi statecznych rozmowy
Spisałem wszystko rzetelnemi słowy.

25 lutego 1851

Lalka

GAWĘDA DZIECINNA

Niech lalka będzie grzeczna, nie płacze, nie beczy,
Ładnie mi się ukloni i uszko nachyli,
A ja lalce opowiem wiele pięknych rzeczy,
Jak mi rodzice mówili.

W święto... mama mię w nową sukienkę ubierze,
I różową przepaskę zawiąże u czoła;
Ja wtedy będę umieć francuskie pacierze,
I pojedziem do kościoła.

Modlitwa, Szlachcic,
Chłop, Słowo

Toż to będzie się dziwić prostaków gromada!
Bo nie przy nich pisane zagraniczne słowa,
Mnie się głośno po polsku modlić nie wypada,
Czy to ja chłopka wioskowa?

Lecz cichutko... po polsku... poproszę w kościele:
Niech mi Bozia da rosnać i wyładnieć prędej,
A dla mamy i papy niech da wiele... wiele...
Żółtych i białych pieniędzy!..

Modlitwa, Bóg, Pieniądz

Oni tak lubią grosze, tak modlą się szczerze,
Dają na mszę dwa złote, całują obrazy,
A Pan Bóg taki dobry — że co dasz w ofierze,
To, słyszę, odda w sto razy.

Więc oni coraz hojniej Panu Bogu służą,
A Pan Bóg więcej płaci za ich chęć pobożną;
To zbierze się pieniędzy tak dużo... tak dużo...
Że i przeliczyć nie można.

Lalko! jaka ty śmieszna... nie rozumiesz zgoła:
Pytasz, czy to Bóg przyjdzie we własnej postaci,
Albo przysze²⁰⁷ z pieniędzmi swojego anioła,
Co za pobożność zapłaci?

Gdzie tam! — jak mówi mama — z Opatrzności Boskiej,
Przyjedzie Żyd brodaty, da groszów i dosyć...
Za pieniądze kupimy chłopów cztery wioski.
Co będą nam żąć i kosić.

²⁰⁷ przysze (daw.) — dziś: przyśle. [przypis edytorski]

Ty tylko tego nie wiesz — że my — to panowie,
A jeszcze jest lud inszy, chłopami nazwany,
Którym Pan Bóg z niebiosów przykazał surowie,
By pracowali na pany.

Brudne, brzydkie i pijane — czysto jak nędzarze
W poszarpanych siermięgach ledwie włóczą ducha,
Lecz sami sobie winni, to Bozia ich karze,
Że chłopstwo papy nie słucha.

Papa kocha swe konie, mama swego szpica,
A chłopów każdy laje, każdy kijem kropi,
Doprawdy, że aż szkoda... skąd taka różnica?
Niegrzeczni muszą być chłopci!...

Ot i wczora... gdy papa zasnął po obiedzie,
Pytam się — czy to pięknie i co za potrzeba,
Weszli — zbrudzili pokój, krzyczą jak niedźwiedzie:
«Chleba panoczek! daj chleba!...»

Więc kazano ich obić... i słusznie obici;
Już ja kiedy wyrosnę i będę mieć zboże,
Póki się cała wioska chlebem nie nasyci,
Nigdy się spać nie położę.

Bo proszę, jak to zasnąć, kiedy naród błądy
I do drzwi, i do okien ciśnie się z pokorą:
Nie nakarmić ich chlebem... to przyśnią się dziady,
Jeszcze do torby zabiorą.

Lub co gorsza — w obrazku Pan Jezus się dowie,
Co dla zgłodniałej rzeszy chleb i rybę łamie:
Lalko! zmówmy pacierze o chleb i o zdrowie,
Chłopom, i papie, i mamie.

4 września 1851

Zaścianek Podkowa

GAWĘDA SZLACHECKA Z 1812 ROKU²⁰⁸

PODRÓŻNY

Boże, co za spiekota; pot czoło opływa,
Prędkoż mię do gospody zawiedzie ta ścieżka?
Ziemio rodzinna moja! szczęsny, kto tu mieszka,
Biędny, kto podróż odbywa!
Hop mój koniu! choć pianą i potem okryty,
Choć pan twój ledwie żyje ze skwaru, z niewczasu²⁰⁹,
Tam za górą, na łące widać jakieś szczyty!
To może strzecha popasu²¹⁰.
Mylę się... to są gruzy starego kościoła,

Ojczyzna, Podróż

²⁰⁸Zaścianek Podkowa. Gawęda szlachecka z 1812 roku — w obecnej gawędzie, której za tło służył wypadek miejscowy, staraliśmy się oddać szlachtę zaściankową litewską, z jej obrazem myśli, z jej dykcją, z jej przestarzałymi wyobrażeniami, a zarazem zwrócić uwagę tej licznej klasy ludności naszej na tyle obszernych zawodów otwartych dziś każdemu, kto chce w świecie pożytecznie pracować, zawodów, o których przykuta do szczuplego kawałka pola, drobna szlachta nasza, ani chce mieć wyobrażenia. [przypis autorski]

²⁰⁹niewczasu — niewygoda; brak odpoczynku. [przypis edytorski]

²¹⁰popas — postój w podróży (szczególnie odbywanej konno); tu: gospoda, zajazd. [przypis edytorski]

Tynk opadł, okna puste, wyszczerbione mury,
Na dachu szkielet krokwi nienakrytych zgoła,
A w klonie dzwon sygnatury.
Co za rozkoszne miejsce, a pustkami stoi;
Odłogiem leży pasmo pól i sianożęci,
Jak tu pięknie w olszniaku ów strumień się kręci,
On nas spragnionych napoi!
Puszczę konia na trawę, a sam wodą czystą
Orzeźwię się, umyję i ręce, i skronie.
A ległszy na murawie, olszyną cienistą
Spaloną głowę osłonię.

ŻEBRAK

Dzień dobry mój paniczu! Niech cię Pan Bóg broni,
Niech chowa w swojej opiece,
Wiedz, że tutaj na łące nie wolno paść koni,
Nie wolno poić w téj rzece.

PODRÓŻNY

Jak to? Mówisz nie wolno, a czyjaż to łąka?
Czy jesteś stróżem najętym?

ŻEBRAK

Tak panie, jestem stróżem jak pies, co się błąka,
Czując²¹¹ nad skarbem zakłętym.
Stróżem jestem, ten kościół, te spalone krzyże,
Cmentarz, skąd panisko dyba²¹²,
Te łąki, te poletki i te wody chyże,
To moich przodków sadziba²¹³.
Czy widzisz za kaplicą gruz pieców ceglasty?
Widzisz ten komin wyniosły?
Czy widzisz stosy węgla, pokrzywy i chwasty,
Co na popiele wyrosły?
Czy widzisz tę w zagonach ziemię nieuprawną?
Nie zawsze była jałową!
Przed trzydziestu latami... niezbyt jeszcze dawno
Tu stał zaścianek Podkowa, —
Tak narzeczon²¹⁴ od herbu, co rodu zaszczyty
Głosił z niepamiętnéj pory,
Bo my choć biędni, mamy klejnot²¹⁵ rodowity,
Co dał nam Stefan Batory.
Bo to za owych czasów nasz przodek Konstanty,
Nabył swój klejnot dostojnie,
Kiedy Stefan Batory zdobywał Inflanty,
Zyskał szlachectwo na wojnie.
Od niego to pochodzi parentela²¹⁶ nasza,
Drzewo wspaniałéj postaci,
Syn Konstantyna Krzysztof zrodził Tobijasza,
Tobijasza zrodził trzech braci;
Najstarszy był Mikołaj, jego gałęź trzyma
W rodzie pierwszeństwo ojczyste,

²¹¹czuć — tu: czuwać. [przypis edytorski]

²¹²dybać — tu: iść, podążać. [przypis edytorski]

²¹³sadziba — siedziba, posiadłość. [przypis edytorski]

²¹⁴narzeczon — nazwany. [przypis edytorski]

²¹⁵klejnot — tu: herb szlachecki. [przypis edytorski]

²¹⁶parentela — pokrewieństwo; rodzina. [przypis edytorski]

Mikołaj zrodził Pawła, Paweł Joachima,
Joachim Jana Baptistę;
Jan mosanie²¹⁷ Baptista, zbaw mu Boże duszę,
To był mój ojciec rodzony;
Ach! co by on powiedział, że ja spędzać muszę
Gościa, co przybył w te strony!
Pan myślisz, że ja bronię łąkę i pastwisko
Z jakiejś nieludzkiej rachuby?
Nieprawda, jak Bóg żywy, nieprawda panisko!
Ja tylko nie chcę twój zguby.
Ho! ho! gdybyś zawitał do tego ustronia,
Gdy tu mieszkałem za młodu,
Miałbyś suto murogu²¹⁸ i owsa dla konia,
Miałbyś i piwa, i miodu.
Bo tu była zamożność i wiosną, i zimą,
Wiész, jaka była tu cnota?
Každy kto tu przyjechał lub zabłądził mimo
Nie wyszedł trzeźwy za wrota.
A teraz gdy zaścianek przyszedł ku zagubie,
Wiész, jak przeklęty okropnie!
Biada bydłu, co trawę z tój łąki uskubie!
Biada kto wody tój żłopnie!
A nawet kto tutejszy, mija to bezdroże,
Bo wie, że ziemia zaklęta,
To lub koło się złamie, lub koń zaniemoże,
Albo go niemoc opęta. —
Mnie pan hrabia tutejszy trzyma za zapłatą,
Bym stał jak wiecha przydrożna,
I ostrzegał podróżnych i zima, i lato:
Że tędy jechać nie można.
Bywało — zorzą drogę — to jedzie, kto nie wie,
I klęskę sobie napyta;
W przeszłym roku żebraka, ot tu przy tém drzewie,
Roztrzaskał piorun i kwita —
Czy mało? Co rok prawie coś się komuś stanie,
Kto w to zabłądzi bezdroże.

PODRÓŻNY

Cóż to jest? Czary jakieś?

ŻEBRAK

Nie czary mój panie,
Lecz pomsta musi być boża.

PODRÓŻNY

Za co?

ŻEBRAK

Ha! Długo gadać, koń trędzlami²¹⁹ dzwoni
Na długie gawędy nasze —
Wiész pan co? Przebrnij rzekę i na tamtój błoni
Puść swego konia na paszę. —
Tam już grunt niezaklęty i dobre pastwisko;
Widzisz tę kłodę dębową?

²¹⁷mosanie — skrócony zwrot grzecznościowy: waszmość panie, Wasza Miłość Panie. [przypis edytorski]

²¹⁸murog — siano najlepszej jakości. [przypis edytorski]

²¹⁹trędzla — właśc. trzęzla; daw. uzda. [przypis edytorski]

Siądźmy, ja ci rozpowiem, skąd to uroczysko
Zaklętem i *Pomstą* zową.

II

*Tandem*²²⁰ więc, jak mówiłem i jak widzisz ślady,
Tu był zaścianek Podkowa,
Tu żyły moje dziady i moje pradiady,
Pocziwa szlachta czynszowa;
A tam dalej za lasem, stał dwór murowany,
Z zamkiem, wałami i fosą,
Tu jeńcowie tatarscy budowali ściany,
Jak dawne powieści niosą.
Pan dzisiejszy zmurował pałac znakomity,
Ślad zamku zarosły chwasty,
Ale jeszcze jest brama, a na niej wyryty,
Rok tysiąc sześćset szesnasty.
Jeszcze pamiętam zamek i pana starostę,
Kiedy to jedzie na sejm,
Przysła tu hajduka i szlachcice proste
Sprasza na obiad uprzejmy. —
Było w naszym zaścianku domów ze dwanaście
Płacących czynsze za ziemię,
Dziedzic jak grunt wydzielił ojcu protoplaście,
Z wiekiem... rozrosło się plemię.
A czynsz mospanie lekki, opłacać aż miło,
Lub służyć w bandzie ochoczój —
Najczęściej się do zamku rycersko służyło —
Koń i pacholek z półwłoczy²²¹.
Ale co to za służba? to i znaleźć rzadko,
Wojna czy sprawa domowa,
Każą jednemu jechać, to całą gromadką
Wali zaścianek Podkowa.
Dziedzic bywało krzyknie: «Pomożcie mi chłopcy!»
My lecim z ciałem i duszą,
Czy gdzie karczmę zapalić, czy rozrzucić kopcy,
Wszyscy z zaścianku wyruszają.
Czasem się aż starszyzna rozgniewała nasza,
Kiedy w sianokos lub żniwa
Jaśnie wielmożny dziedzic na sejmik zaprasza,
Lub na obławę przyzywa —
Któż pogardzi sejmikiem albo polowaniem?
Więc krzyczy młodzież wesola:
«Murem mospanie! Murem naszych piersi staniem
Gdzie pan starosta powoła!»
Mój ojciec (wieczny pokój!) czasem podziwaczy:
«Ej! młodzi! Żnijcie i koście!»
Ale sam się uśmiecha, bo wie, co to znaczy
Wskarbić się w łaskę starości.
Tylko wolę starosty mieć za rozkaz święty,
A wszystko uzyskać można:
Łąka ci nieskoszona albo morg niezżęty,

²²⁰*tandem* (łac.) — nareszcie, w końcu. [przypis edytorski]

²²¹*półwłocza* — pół włóki; *włóka*: daw. miara powierzchni, równa 30 morgom; *mórg* a. *morga* (z niem.; pol. *jutrzyna*) była to powierzchnia gruntu, którą może jeden człowiek w jeden dzień roboczy (od rana do południa) zaorać pojedynczym zaprzęgiem; *włóka* oznaczała obszar, jaki można zabronować (włóką, czyli broną) w tym samym czasie i w ten sam sposób; przeliczano ją potem na ok. 17–18 ha. [przypis edytorski]

Dworscy włościanie go pozną.
Jedno słowo: «wy bracia, wy sąsiedzi moi»
Było na ustach paniska;
Bywało, zbierze szlachtę, nakarmi, napoi,
Jeszcze do piersi przyciska.
Czasem, gdy stary szlachcic w uroczystym czasie
Zanadto spełnia wiwaty,
I upadnie pod ławę — to w pańskiej kolasie
Odwożą starca do chaty.

III

Tak wiek z wieków, od czasów któregoś Zygmunta
Szlachta osiadła te grunta;
A ten strumień, co płynie pomiędzy parowy
W kształcie herbowej Podkowy,
Pamięta, choć wokoło ślady się zatarły,
Jak dziady i wnuki marły,
Jak prawnuki wzrastały, on powiedzieć może
Wszystkie dopuszczenia boże,
Wszystkie lata wesołe, wszystkie czarne biedy,
Jak szły Tatarzy i Szwedy,
W którym roku był pomor, w którym znak niebieski,
Sejm, czy trybunał litewski?
Bo nieraz tu starcowie o wieczornej chwili
Swoje przygody gwarzyli:
Strumień pewno pamięta... dowiedzieć się muszę,
Kto to zaszczeplił te grusze,
Które ot tam usechłszy²²² na zaklętej ziemi,
Sterczą szkielety nagimi?
A smaczny miały owoc! — aż dotąd mi w duszy
Smak tych jabłoni i gruszy,
Com je kiedyś obijał z tej gałęzi dużej,
Co krukom za gniazdo służy —
Strumień mi kiedyś powie, z jakiej to ofiary
Wzniesiono kościółek stary,
Który tam właśnie sterczał sosnowymi ścianami,
Gdzie dzisiaj ten gruz ceglany;
Pamiętam tę kapliczkę drewnianą, nadgniłą,
Gdzie to się do mszy służyło,
Gdziem spod samej wieżyczki, dla marniej uciechy,
Wykręcał wróble spod strzechy;
Gdzie z chórow, jakby z tronu poglądałem dumnie,
Gdziem ojca zokopał w trumnie,
Gdzie brałem ślub, gdzie dla mnie i starzy, i mali
*Veni creator*²²³ śpiewali.
Jasny był dzień! ej jasny! Lecz w oczach mi ciemno...
Panie zlituj się nade mną!
Stare oczy a głupie — wspomnisz dawne dzieje,
To z nich się i ła poleje. —
Fraszka ła i wspominek! — Tylko duch rozżarzy,
Wypala zmarszczki na twarzy;
A jeszcze cudzy człowiek, widząc, że my płaczem,
Gotów się zaśmiać cichaczem.

²²²*usechłszy* — dziś popr.: uschnąwszy. [przypis edytorski]

²²³*Veni creator* (łac.) — przybądź stwórcu; pierwsze słowa pieśni do Ducha Św. [przypis edytorski]

Po starych dobrych czasach — ot przyszedł wiek nowy,
 Nastaly czarne lata na szlachtę z Podkowy,
 Przeminał czas sejmików, jak mija sen marny,
 Zahardział²²⁴ pan starosta niegdyś popularny,
 Zostaliśmy magnatom niezdadni i biedni,
 Minęła łaska pańska, minął chleb powszedni:
 Tam grad pola wybije, ówdzie chata spłonie,
 Trudno już było wyżyć na naszym zagonie,
 Gdzie się nowe kłopoty zjawiały co chwilę,
 Gdzie czynszmi obłożono we dwójnasób tyle, —
 Gdzie nie bacząc na starca lub niewiastę chorą,
 W dzień świętego Marcina²²⁵ okna ci wybiorą. —

Ej te nieszczęsne czynsze! Jakby kość do gardła,
 Przez nie to w rok po ślubie żona mi umarła,
 A gdyśmy wieźli trupa, to pacholek pjany
 Konia mi spod śmiertelnej wyprzął karawany.
 Znosili twardą biedę Podkowianie starzy,
 Gniew trząsł się na ich wąsach i zmarszczkach na twarzy,
 Nieraz pobiec do zamku i rąbać się chcieli,
 Do boku! Och! Na teraz szkoda karabeli!
 Szkoda pocziwej broni! — Choć cię w sztuki potną,
 Cierp szlachto podkowieńska zelżywość sromotną.

Pan starosta, co naszej urągał się biędzie,
 Rozumiał, że na niego śmierć nigdy nie przyjdzie,
 Śmierć przyszła swoją drogą — pan leży w kościele.
 On wiele uszczęśliwił i ukrzywdził wiele,
 Niech mu Bóg dobrotliwy jego win nie baczy,
 Niech mu jedno nagrodi, a drugie przebaczy.
 Żle nam było pod koniec — lecz gniew nastał boski,
 Gdy syn jego, pan hrabia odziedziczył wioski:
 Sam z człkiem i nie gadał, a dworskie kozaki
 Krwawo i łzawo szlachcie dali się we znaki —
 Szlachta lubi polować, a tuż las graniczy,
 Biada, jeśli ze strzelbą spotkał cię leśniczy,
 Biada, jeśli dziewczęta niebaczne, bo młode,
 Zerwą kwiatek na łące lub w lesie jagodę,
 Biada, jeżeli trzoda za rzeczkę choć wbieży,
 Nie unikniesz pogrózek, gwałtów i grabieży, —
 Kiedyśmy szli do hrabi skarżyć się na zgraję,
 Psami szczwały nas z zamku francuskie lokaje;
 A pan, jeśli do niego docisnąć się zdarzy,
 Obelgą cię nakarmi lub czynem znieważy.

Myślisz — hrabia co bronił swe lasy i pasze,
 Wzajemnie kiedyś miedze uszanował nasze?
 Gdzie tam! — konno, ze psami, z harapem u pasa,
 Co dzień po naszych łąkach i pastwiskach hasa,
 Nasze zboże tratuje, ponieważ marnie,
 Lub na naszych owieczkach zaprawia swe psiarnie.
 A jeśli się pozalisz, to cię sfuka o to:
 «A milczyć mi! zuchwała, niewdzięczna hołoto!
 Jeżeli wam niedobrze na tutejszej stronie,
 Precz mi z mojego gruntu! Ja odejść nie bronię!»
 Próżno się człowiek modli i litości czeka —

²²⁴zahardzić — zhardzieć; stać się pysznym, pogardliwym wobec innych. [przypis edytorski]

²²⁵w dzień świętego Marcina — 11 listopada. [przypis edytorski]

Wciąż jedna sprawiedliwość i jedna opieka.

v

Wtém dziwne wieści krążą po powiecie,
Trąby francuskie poza Niemnem dzwonią,
Dwa groźne wojska stanęły pod bronią,
I hrabia wspomniał, żeśmy ludzie przecie.
Czy to z nadziei, czy z jakiegoś strachu,
Wnet powziął ku nam najżyczliwsze chęci,
Ot! jak chorągiew na zamkowym dachu,
Tak serce hrabi za wiatrem się kreci.
Grzecznie się kłaniał, aż jednej niedzieli
Odwiedził wszystkich czynszowych swęj ziemi,
Uściskał młodzież, szeptał ze starszemi,
Kłękł przed kaplicą, i wszyscy kłęknęli...
Modlą się, gwarzą — już i noc zapada,
A jeszcze trwają modły i narada.
Nazajutrz ledwie poranek zabłyśka
Znikła z zaścianku młodzież od wyboru,
Zniknęły konie z naszego pastwiska,
Zniknął pan hrabia ze swojego dworu;
W sadzibach naszych jeno pozostali
Drżący starcowie albo chłopcy mali,
Kobięty słabe lub kto mimo chęci
Pozostał doma z wiarą i otuchą;
W zaścianku naszym jak w grobowcu głucho,
Nie słycać brzęku kos na sianożęci, —
Nie zarzą konie na wieczornęj paszy,
Trwoźna niewiasta co godzina blednie,
Bo wyją wilki, których nikt nie straszy;
I puchacz pucha czarne przepowiednie,
I smutno jakoś w chmurach się rozbija:
Echo od dzwonka na *Zdrowaś Maryja*.

vi

Robocze lato wyzwalo nas z domu,
Po ukraińsku rozrosło się żyto;
Kłós z niebem gada i chleba obfito,
Tylko pracować i jeść nie ma komu; —
Kilku staruszków, ot cała drużyna.
Dziad chce pracować, lecz mu ręka mdleje,
Tylko by śpiewał godzinki za syna
Lub przypominał starodawne dzieje; —
Kilku młodzieńców, co niby to skoro
Rwą się do pracy, by rozerwać serce,
Ale na polu do kółka się zbiorą,
Gwarzą o bitwach, mundurach, żołnierce,
A pora schodzi — przeminął czas suszy.
Mgłami jesieni powlekło się słońce,
Zboże niezżęte sypie się i kruszy,
Trawy stwardniały i zeschły na łące —
Ledwie gdzieniegdzie wytykają głowę
Kopice siana lub mendle zbożowe; —
Nastała jesień, cały plon się kwasi,
I tak zmarniała całoroczna praca:
A gdzie pan hrabia? Gdzie rycerze nasi?

Nie masz i wieści, gdzie kto się obraca.
Nastała zima o niezwykłej porze,
Pan Bóg na ziemię zagniewał się biedną —
Śniegi głębokie wypadły na dworze,
W białej zawiei i światła nie widno,
A mróz ognisty z jesieni jak chwyci,
To trwa do wiosny ku ludzkiej zagubie,
Niejeden zginął i w rysiowej szubie,
A cóż nędzarze łachmanem okryci?

Włóczą się wszędy i o każdej chwili
Przemarzłe dziady, żołnierze, Żydziska,
I częste wieści od pobojuwiska:
Tu zbili jednych, tam drudzy pobili,
Owdzie wygrana, ówdzie straszna klęska,
Owdzie pod tego, tam owego wodzą,
Spod Borysowa, Możajska, Smoleńska,
Wieści po wieściach jak gromy dochodzą, —
Jeden im wierzy, a drugi nie wierzy,
Lecz pełno westchnień, postów i pacierzy,
Co dzień pod kościoł ciśnie się gromada,
Modli się z płaczem i ofiary składa. —

VII

W początkach adwentu²²⁶ o szarzej godzinie,
Do naszej chałupy zeszła się gromada,
I wkoło zasiadłszy przy ciepłym kominie,
Ten szczepie łuczycwo, ten wzdycha, ów gada,
Mój ojciec przy oknie, w płócienną opończy,
Sieć wiąże na rybę i pacierz swój kończy,
A był to czas mroźnej zamieci i sloty —
Wiatr silny — aż ściany łamią się i trzeszczą,
A wichur śnieg skręca i składa w sumioty,
I świszczę w kominie piosenkę złowieszczą —
Wtém drzwi się rozpadły: ktoś zziębły, wąsaty,
Przy szabli i w burce wtoczył się do chaty.

Przeraził nas wszystkich ten napad zniecka,
Wiadomo, jak w wojnie żołnierze zuchwali;
Czy szajka westfalska, czy sotnia kozacka,
Zrabuje, spustoszy; a może i spali. —
«Niech będzie pochwalon!» — zawołał przybyły,
— «Na wieki i amen» — odrzekła gromada. —
Ot jakoś nieznacznie przybyło nam siły:
«Kto chwali Chrystusa, kto tak do nas gada,
Nie może być rabuś — rzekł ojciec spokojnie —
Ot dzięki Ci Boże, są wieści o wojnie!» —
I zatknął u pasa święcone paciorki —
A żołnierz śnieg otrząsł z kaszkieta i burki,
I z lodu ocisnął namarzłe wąsiska,
— To Stefan — to brat mój — z pochmurnym obliczem,
Podbieżał do ojca, kolana mu ścisła,
I wita się z nami — my bieżym i krzyczym:
Witamy, ściskamy radością wzruszeni,
«No cóż tam? Jak idzie? Jak się wam powodzi?»

²²⁶adwent (z łac. *adventus*: przyjście) — okres (zwykle czterotygodniowy, liczony kolejnymi niedzielami) poprzedzający święta Bożego Narodzenia (25 grudnia a. 6 stycznia) w kościołach chrześcijańskich. [przypis edytorski]

Tysiące zapytań jak z procy kamieni
 Rzucają z pośpiechem i starzy, i młodzi.
 «Źle idzie — rzekł Stefan — skończyła się praca,
 Już nasze rojenia minęły, uciekły,
 Już Francuz w cieplejsze krainy powraca,
 Przemarzły, przelękły, pobity i wściekły,
 Bóg z niemi — mój ojczu! Ja u was w gościnie,
 Konika popasę i ruszam z kopyta;
 Za Wisłą, za Niemnem, na cudzej krainie,
 Być może, że słońce nam jeszcze zaświta;
 O wtedy to z hrabią rachunek uczynim —
 On stchórzył na polu, gdzie ogień się krzesze,
 Porzucił nas wszystkich, co byliśmy przy nim,
 Zapragnął Paryża i powiół depesze.
 I żołąd nasz zagarnął na domiar swój zbrodni.
 Ej hrabio, nie ujdiesz pałasza lub kija!
 My tutaj krew lejemy i głodni, i chłodni,
 A wasze w Paryżu gdzieś wino popija!
 Jedź z Bogiem, pij z Bogiem wesoły i zdrowy,
 Nie zginiem bez ciebie, kochany sąsiedzie,
 Nas wzięto po pułkach — a szlachcie z Podkowy
 Ze strzelbą czy z lancą niezgorzej się wiedzie,
 Bo Pan Bóg nad nami litować się raczy.
 Zwyczajnie jak wojna — wszelako się zdarzy.
 Piotr został raniony od piki kozaczęj,
 Jan krzyżyk otrzymał za wzięcie bagaży,
 Franciszek w szpitalu, bo rąbał się szczerze,
 (Nie lękaj się ojczu, nie będzie kaleką),
 Mikołaj kapralem przy głównej kwaterze;
 O reszcie ja nie wiem, bo pułki daleko.
 Dziś idziem do Niemiec, choć pędzą za nami,
 Posłyszycie wkrótce nowiny rozgłosne,
 A śladem za wieścią my do was, my sami,
 Z jaskółką, z bocianem powrócimy na wiosnę».

Tchórzostwo, Zdrada,
 Przywódca

VIII

Ale wiosna nie chybia jak człowiecza dola,
 Przyszło cieplejsze słońce, śnieg otopniał z pola,
 Strumień otrząsł się z lodu i swobodnie płynie,
 I bocian zaklekotał... ot na tej olszynie! —
 I przyleciała czarnych jaskółek gromada.
 A każda coś szczebioce, każda rozpowiada.
 Któż tam proszę potrafi dowiedzieć się od niej,
 Może pokłon przynosi z krainy zachodniej?
 Ale gdzie tam... dla Boga? — och! ku naszej strzesie
 Czarny kruk chyba z wojny wiadomość przyniesie,
 I rozpowie krakaniem żarłocznego gardła:
 Matka głos ten pojęła i szatę rozdarła,
 I załamała ręce — serce matki zgadnie,
 Choć wojna za górami, gdzie kula upadnie —
 Sprawdził się przestrach ojców i matek w Podkowie,
 Sprawdziło się, co czarni krakali krukowie,
 Bo wszystka niemal młodzież, cała nasza siła,
 Gdzieś w niemieckiej krainie głowę położyła —
 Kilku jeno wróciło poranionych srodze,
 Z krzyżkami u piersi, na drewnianej nodze,

Lub na szczudłach żebracych — mała z nich usługa,
Okaleczały ręce niezdolne do pługa,
Młode jeszcze, lecz kulą zgruchotane barki,
Nie podźwigną ciężaru chatniej gospodarki.
Stary ojciec i matka! To cóż że wy starzy?
Idźcie na chleb pracować dla biednych nędzarzy, —
Nie każdemu sądzono w jednostajnej mierze
Wypoczywać na starość szeptać pacierze. —
Ojciec bierz się do pługa, matka idź do żniwa,
Pracujcie i na syna, co z ran dogorywa,
I na czynsze dworową zakreślone kartą —

— «Co tam czynsze? Wszak hrabia powrócił już słyszę,
Wspomni na swojej bronii wiernie towarzysze —
On kiedyś grosz ich zabrał, dziś w potrzebnej porze
I młodych pożałuje, i starych wspomóż». —
Tak starcy pocieszając swój frasunek srogi,
Powlekli się do zamku żebrzeć zapomogi.

IX

Zajrzyj do ula ciemnego kąta,
Jak się rój cały przy matce krząta.
Jako tam w roju z życzliwych dzieci,
Jedno drugiego w pracy wyściga,
To niesie matce balsam ze kwieci,
A drugie wody kropelkę dźwiga,
Każe się krząta, ile sił starczy,
A matka wie gdzie ład gospodarczy. —
Tak szlachcic czynszem, a kmiotek znojem
Karmi i poją dziedzica ziemi,
Żeby on za to czuwał nad niemi,
Jak matka pszczelna czuwa nad rojem —
Żeby miał litość dla naszej biedy,
Gdy się o litość poprosić zdarza, —
Żeby przynajmniej kiedy niekiedy
Choć dobrą słówką wspomógł nędzarza.
Lecz czasem pany to taka matka,
Co tylko miody ssie do ostatka!
A kiedy chciwość wstąpi mu w oczy,
Przed zimą wygna swój rój roboczy. —
Więc nasi starcy, poczciwe dusze,
Przyszli do zamku w dobrej otusze,
W dobrej otusze weszli do sali,
I za kolana hrabię ściskali. —
A gdy się z płaczem boleść przekłada,
Gdy proszą wesprzeć ich biedne siły,
Przerwał im mowę ptaszek nie lada,
Pański służebnik z Niemiec przybyły,
Zwał się Agronom, (Bóg wiedzieć raczy,
Czy to nazwisko, czy urząd znaczy).
Rzekł do hrabiego: «O w tej Podkowie
Widziałem jadąc wyborne zboże,
Kiedy nie płacą szlachta panowie,
Wygnawszy szlachtę, folwark założę». —
— «Zgadzą się na to — odpowie hrabia —
Piękna posiadłość z tego się skleci...

Wypędzić szlachtę, wszak grunt urabia
Bez żadnych nadań i przywilei.
Wypędzić szlachtę! Aspan w tym względzie
Trafiłeś całkiem po mojej chęci,
Przynajmniej nadal szkody nie będzie
W lasach, na polach i sianozęci. —
Tak! Idźcie z Bogiem panowie moi,
Wasze sąsiedztwo w gardle mi stoi!» —
Szlachta jęknęła: «Za cóż nam, za co
Nie dają spocząć w ojców mogile?
Tu każdy zagon spulchniło pracę,
Oblało potem pokoleń tyle!
Wszak my i w wojnie, wszak my i doma
Biegli na każde pańskie skinienie,
Wierność szlachecka była wiadoma
Od pokolenia na pokolenie:
Niech naszych przodków poświadczą kości,
I te portrety przodków waszmości.
Cofnij się hrabio w swoim zamiarze,
Nie daj się uwieść namową zdrađną,
Bo za nieludzkość Pan Bóg pokarze,
Bo ci łzy nasze na głowę spadną!»
Tak uroczyście wznosząc ramiona
Zawołał głośno najstarszy z grona;
Hrabia się gniewno nasrożył za to,
A pan Agronom, co bliżej stoi,
Znieważył starca trzcina sękatą,
I wygnał za drzwi z pańskich podwoi.

x

I wypchnięto nas z gruntów rękami przemocy —
Zawitał święty Jerzy²²⁷, w sam dzień Wielkiéjnocy,
Gdyśmy zdrowi i chorzy, i starzy, i mali,
W kaplicy *Alleluja* radośnie śpiewali, —
Któż z nas nie zna téj chwili obfitej rozkoszą? —
Gdy z rzewnego wesela aż piersi się wnoszą,
Kiedy dzwony podają uroczyste hasło, —
A jeszcze na cmentarzu ognisko nie zgasło.
Lud się ciśnie z kościoła jak mrowie z mrowiska,
Wszyscy się pozdrawiają, brat brata uściska,
Wszyscy serca z sercami, rękę splekli z ręką,
A skowronek drze piersi radośną piosenką;
Wiatr cię nawet świętecznym uściskiem ogarnie,
Serce ani przeczuwa, że idą męczarnie. —
Rankiem było na niebie i w sercach różowo,
Wieczorem czarne chmury zwisły nad Podkową:
Oto groźni spójrzeniem, a strojem wytworni,
Konno lecą pod kościół pacholankowie dworni,
Na czele pan Agronom — ten z karty nam czyta,
Że dzisiaj święty Jerzy i z dzierżawy kwita,
Że grunt nasz już zajęty we dworskim obszarze,
A pan hrabia nam dzisiaj precz wyruszyć każe.
Szlachta gwarno zawrzała: «Krzywda i sromota!»
Lecz hałastra *precz!* krzyczy, i kijmi nas grzmota,
Straszy końmi niewiasty i obala dzieci,

²²⁷ święty Jerzy — 23 kwietnia. [przypis edytorski]

Jęk, płacz jakby w dzień sądu pod niebiosą leci,
 Miesza się z echem dzwonu, ściele się po ziemi,
 Starzy zaleli oczy łzami gorącemi,
 Oczy łzami błysnęły — a stara i śmiała
 Krew szlachecka ukropem w sercach zakipiała,
 Mój ojciec siwą czapkę nacisnął u czoła:
 «Bij kto pocziwi!» — grzmotliwie do swoich zawoła —
 I wnet tłumią się w ciżbę bliscy i dalecy —
 Starcy ujęli kije, a szczudła kalecy,
 I zakipiał bój wściekły, ale trudna rada —
 Niemiec uciekł i wrócił, z nim chłopów gromada.
 Rzucili się na chaty służalcy zuchwali,
 Brzękły okna, sprzęt chatni na dworzec się wali,
 Wyganiają dobytek, pastwią się siepacze,
 Trzoda ryczy, dzwon jęczy, ciżba niewiast płacze,
 Trudno pokonać siłę — więc starzy do koła
 Zbiierają się i radzą — jeden z nich zawoła:
 «Oj! piersiami nie przeprzeć, kędy woda płynie!
 Sądzono nam na starość iść po żebraniu,
 Idźmy, ładujmy wozy i zabierzmy dzieci,
 Nie nad samą Podkową słońce boże świeci —
 Na ziemi dobrzy ludzie przygarną nam głowy
 Na niebiesiach jest Pan Bóg i grzmot piorunowy —
 Oj te odwieczne grunta, te zielone pasze,
 Kaplica naszych ojców i te domy nasze!
 Tutaj serce przyrosło... ależ w czarnej doli
 Na co mają się cieszyć, że nam serce boli?
 Na złość sercu, po męsku, ot tak, w jednej chwili,
 Niech i śladu nie będzie, żeśmy tutaj żyli!» —
 Starzec otarł swe oczy roziskrzzone śmieie,
 Wbiegł na cmentarz, gdzie ogień tlał jeszcze w popiele,
 Rozdmuchał czarną głównię i silnym zamachem
 Rzucił ją na kaplicę ze słomianym dachem —
 A ciżba przerażona jedno patrzy z dala,
 A starzec wybiegł z ogniem i strzechy zapala,
 Wiatr się wzdyma, zahuczał, skręca się nad jarem,
 Ogień dymi się, czai i buchnął pożarem —
 Trzeszczą belki i krokwie pod słupem ogniska,
 Chałupa po chałupie w głównie się rozpryska,
 Nikt pożaru nie gasi — bo nasza gromada
 Krząta się koło wozów i tłumoki składa,
 I ucieka z pożaru — a dworna czereda
 Nie troszczy się o pożar, bo mu rady nie da —
 I ogień coraz słabszy, coraz niżej błyska,
 Sterczą kominy z cegieł i stos popieliska,
 Sterczą zwęglone drewna — i jeno do góry
 Wspina się kolumnami dym czarny i bury,
 I jeno czarny obłok, jak chusta grobowa,
 Rozciąga się nad miejscem, gdzie stała *Podkowa*.

XI

A mieszkańcy Podkowy za lasem daleko,
 Pan Bóg wie, dokąd się wleką —
 Dym rodzinnego zgłiszczą rozciąga się torem
 Za ich sierocym taborem,
 I głowę ściska bólem, i przegryza oczy,

Aż łzę spod serca wytłoczy,
Trzody ryczą, a wozy obarczone srodze
Skrzypią po gleistej drodze,
Mąż smutnie zwiesił głowę, a niewiasta kwili,
Żeśmy złej pory dożyli.
Gdzie się biedni przytulim? Oto noc się zbliża,
Chyba pod ramiona krzyża,
Który stoi w równinie i trochę wesela
Biednemu sercu udziela. —
Zatrzymaliśmy wozy i przed krzyżem z drewna
Kłękła gromadka niepewna,
I piosnkę *Alleluja* w cześć Wielkiej Niedzieli,
Wszyscyśmy sercem huknęli. —
Och! tę samą piosenkę dzisiaj jeszcze rano
W naszej kaplicy śpiewano!
Któż by wtedy powiedział, że w wieczór zapłacem
Nad naszym życiem tułaczem?
Że domy i kaplica, i wspomnień tak wiele,
Zginą w pożarnym popiele? — —
Lunał dęszczyk wiosenny — jego święta władza
Zbolałe serce ochładza,
I słońce się przedarło zza obłocznój ściany,
Świat jakby złotem obłany, —
Krzyż zabłysnął: i świętym miłosierdziem płonie
Chrystus w cierniowej koronie;
A nadzieja na każdej zjawiała się twarzy,
Że Pan Bóg wesprze nędzarzy.
Zmówiliśmy pacierze i siadłszy w oddali,
Chleb wielkonocny łamali,
I spożyli baranka na ucztę ostatnią,
I pożegnali się bratnio. —
Cztery drogi rozstajne schodzą się przy krzyżu —
Jeden miał krewnych w pobliżu,
Drugi miał nieco groszy, więc ruszył na zwiady
Gdzie indziej szukać posady —
Trzeci strzelał bez pudła, więc przy jakim dworze
Myśliwcem zrobią go może.
Inny z nabożną książką kędyś przy plebanie
Może dzwonnikiem zostanie —
I będzie uczyć dzieci — tak radząc się w tłumie,
Každy przypomniał, co umić. —
I poszli w cztery strony Podkowanie biedni
Pracować na chleb powszedni.
Tylko starzec bezdzietny, co w ciężkiej chorobie
Oślepnął na oczy obie,
I młodzian w bitwie lipskiej porąbany srodze,
Siedli pod krzyżem przy drodze,
Czekając dobrych ludzi, którzy idąc drogą
Żebraków chlebem wspomogą. —

Szlachcic, Praca

XII

Hrabia z dwornemi złączył nasze pole
I gospodarzy jako tylko może,
Czasem i piękne udało się zboże,
Lecz z niego nie miał korzyści w stodole;
Bo jakaś klątwa, czy boża niełaska —

Nie da mu z cudzej pożytkować pracy,
 Jednego roku grad kłosy potrzaska,
 Drugiego roku podgryzą robacy;
 Czasem już żniwo i do stérty zwali,
 To grzmotnie piorun i stérte zapali.
 I bujno łąki zarastają nasze,
 Lecz dęszcz ich kosić i zebrać nie dawa,
 Hrabia je kazał obrócić na paszę,
 Lecz jadowita znalazła się trawa —
 Gdzie były chaty, gdzie miejsca cmentarne,
 Lęgną się węże i gadziny czarne,
 Sumienie przecię skruszyło dziedzica.
 Zrozumiał przecię, że to niebios plaga,
 Na starém miejscu, gdzie stała kaplica,
 Zmurował kościół — i to nie pomaga —
 Przypatrz się jeno tym gruzom kościoła,
 Tu grom niebieski powyszczerbiał mury,
 Na dachu krokwie niepokryte zgoła,
 A tylko w drzewie dzwonek sygnatury —
 Kiedy się wichur rozhuła po błoni,
 Dzwon się kołysze i ponuro dzwoni.
 Tak gdy Podkowa przysła ku zagubie,
 Boskie przeklęctwo ściga ją okropnie —
 Biada, gdy bydło tu trawy uskubie,
 Biada człękowi, co tu wody żłopnie —
 Gdy kto nieświadom zbłądzi w te bezdroże,
 Musi przyplacić lub życiem, lub zdrowiem,
 I hrabia uznał dopuszczenie boże,
 Kazał to miejsce zostawić pustkowiec,
 Zaorać drogę i posadzić człeka,
 By tędy stopa nie przeszła niczyja —
 I lud tutejszy trwożliwie ucieka,
 Przychodzień miejsce zakłete omija.
 I nasza stara podkowieńska niwa
 Dziś uroczykiem Pomstą się nazywa.

XIII

Póki szlachta z zaścianków święte przodki moje,
 Byli panom potrzebni na sejmy i boje,
 Głaskali nas, poiili w uprzejmój postaci,
 I nosiliśmy imię: miłościwych braci —
 Minęły stare czasy, a wśród różnej zmiany,
 I braterstwo, i miłość zapomniały pany,
 Czytasz z pańskich postępów i na pańskiej twarzy
 Pogardę i szyderstwo z herbownych nędzarzy. —
 Staroświeckiego szczęścia nie znaczo ni śladu.
 Oj panisko! Złe lata...

Szlachcic, Pozycja społeczna

PODRÓŻNY

Daj pokój, mój dziadu,
 Wy będziecie na świecie potrzebni na nowo,
 Nie na sejmik z pałaszem, lecz z piórem, lecz z głową,
 Świat — to szerokie pole, pełno na nim chleba —
 Tylko uczyć się trzeba i pracować trzeba,
 Wydobywać hart duszy, co śpi w poniewierce,
 A herbem szlachetności wypiętnować serce —

Szlachcic, Praca, Nauka

Bywało nasza szlachta, czy w wojennej chwili,
Czy rozprawia na sejmie, czy puchar wychyli,
Znał ją świat i podziwiał potęgę olbrzyma; —
Dzisiaj, gdy wojen, sejmów i pucharów nie ma,
Niech nasz umysł — u świata na podziw zasłuży.
Bądź zdrow panie Podkowa! —

ŻEBRAK

Szczęśliwej podróży!

1 grudnia 1850

Ten utwór nie jest objęty majątkowym prawem autorskim i znajduje się w domenie publicznej, co oznacza że możesz go swobodnie wykorzystywać, publikować i rozpowszechniać. Jeśli utwór opatrzony jest dodatkowymi materiałami (przypisy, motywy literackie etc.), które podlegają prawu autorskiemu, to te dodatkowe materiały udostępnione są na licencji Creative Commons Uznanie Autorstwa – Na Tych Samych Warunkach 3.0 PL.

Źródło: <http://wolnelektury.pl/katalog/lektura/syrokomla-gawedy>

Tekst opracowany na podstawie: Władysław Syrokomla, *Gawędy i rymy ulotne*, Nakładem Księgarni pod firmą Zawadzkiego i Węcickiego, Warszawa 1853.

Wydawca: Fundacja Nowoczesna Polska

Publikacja zrealizowana w ramach projektu Wolne Lektury (<http://wolnelektury.pl>). Utwór powstał w ramach konkursu "Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2013", realizowanego za pośrednictwem MSZ RP w roku 2013. Zezwala się na dowolne wykorzystanie utworu, pod warunkiem zachowania ww. informacji, w tym informacji o stosowanej licencji, o posiadaczach praw oraz o konkursie "Współpraca w dziedzinie dyplomacji publicznej 2013". Publikacja wyraża jedynie poglądy autora i nie może być utożsamiana z oficjalnym stanowiskiem Ministerstwa Spraw Zagranicznych RP.

Opracowanie redakcyjne i przypisy: Aleksandra Sekuła, Paulina Choromańska, Wojciech Kotwica.

Okładka na podstawie: Marshall Astor - Food Fetishist@Flickr, CC BY-SA 2.0

ISBN 978-83-288-0961-1

Wesprzyj Wolne Lektury!

Wolne Lektury to projekt fundacji Nowoczesna Polska – organizacji pożytku publicznego działającej na rzecz wolności korzystania z dóbr kultury.

Co roku do domeny publicznej przechodzi twórczość kolejnych autorów. Dzięki Twojemu wsparciu będziemy je mogli udostępnić wszystkim bezpłatnie.

Jak możesz pomóc?

Przekaż 1% podatku na rozwój Wolnych Lektur: Fundacja Nowoczesna Polska, KRS 0000070056.

Pomóż uwolnić konkretną książkę, wspierając **zbiórkę na stronie wolnelektury.pl**.

Przekaż darowiznę na konto: **szczegóły na stronie Fundacji**.